

Ion Coja:

„PDSR a inițiat strategia stupidă a racolării prin ciolan !”

pag. 7

Nr. 42 • 18 - 24 octombrie 1995 • 16 pagini - 500 lei

FLACĂRA

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

Un spion între oameni

**Istoria completă a
douăzeci de ani de carieră
a agentului secret
Dinu Dan**

pag. 5

Flash:

**Afacere cu
cântec:
CREDIT BANK**
Surprize, ciudățenii,
declarații fulminante

pag. 2

Investigații:

**PSM la
umbra
Durref**
O invenție mare
cât o escrocherie

pag. 8 - 9

Campionatul Mondial de Rebus

Poiana Brașov
22-27 octombrie 1995

Cel mai mare eveniment rebusist din istoria țării noastre, a patra manifestare de anvergură pe plan mondial după edițiile precedente ale CMR (1992 - SUA, 1993 - Cehia, 1994 - Germania), a cărei deviză este

BRAIN FOR PEACE.

(În numărul viitor vom publica un material amplu referitor la începerea lucrărilor și lista sponsorilor)

MASINA DE SCRIS

oferă în continuare premiul
de un milion de lei

pag. 12-13

0 afacere cu cântec:

Credit Bank

□ Surprize, ciudățenii, declarații fulminante

Gigi Kent nu știe unde a dat mita!

În cele nouă luni, a fost desemnată noua conducere a Băncii CREDIT BANK: președinte EMIL CIOFLAN (rectorul Universității Athenaeum) iar vicepreședinte STERIU POPESCU. De menționat că pe acesta din urmă, Marcel Ivan l-a destituit din funcția de vicepreședinte la sfârșitul anului trecut, dar a fost repus în funcție după

Gigi Kent, patronul Hotelului Alpin din Sinaia, a declarat instanței că Marcel Ivan i-a cerut în 1993 11 milioane de lei pentru a-i da un credit de 100 milioane de lei. "Sacoșă cu cei 11 milioane am lăsat-o pe o măsuță din sticlă în biroul lui Marcel Ivan", a precizat Gigi Kent. În replică, Marcel Ivan a declarat că respectiva măsuță de sticlă se află în biroul actual al președintelui băncii, din strada CORBENI nr.30. "Banii pe care pretinde Kent că mi i-a dat în 1993, ar fi trebuit să-i primesc în biroul din strada LOUIS CALDERON, unde se afla vechiul sediu al băncii și unde nu aveam măsuță de sticlă", a precizat Marcel Ivan. De altfel, la întrebarea instanței, Gigi Kent n-a știut să precizeze etajul unde a avut biroul Marcel Ivan în sediul vechi al băncii. În legătură cu închirierea unei vile în Sinaia, Gigi Kent a declarat instanței că deși i-a cerut lui Marcel Ivan 300 de milioane de lei pe an, a încheiat afacerea pentru 144 milioane de lei (pentru această "afacere", Marcel Ivan i-a solicitat un comision de 20 milioane de lei). Până și instanța s-a mirat că Gigi Kent s-a mulțumit cu mai puțin de jumătate din suma cerută inițial. Banii pentru vilă au fost dați, în schimb imobilul nu a mai putut fi închiriat, pentru că proprietarii de drept au intrat în posesie.

arestarea fostului președinte.

La baza acuzației de luare de mită stau două denunțuri: al lui Vasile Gheorghe, cunoscut în lumea interlopă sub numele de Gigi Kent, și al lui Nicolae Bică, ce afirmă că Marcel Ivan le-a cerut zeci de milioane de lei pentru a le aproba credite de sute de milioane de lei.

Un caz cusut cu ață albă!

Gigi Kent i-a propus lui Marcel Ivan închirierea Hotelului Alpin, dar a fost refuzat. După nouă luni,

Marcel Ivan, președintele CREDIT BANK, a fost arestat pe data de 7 ianuarie a.c., acuzat fiind de fals și uz de fals, bancrută frauduloasă (aducerea la faliment a băncii), luare de mită și înșelăciune. Ultimele două infracțiuni constituie obiectul unui dosar aflat pe rolul instanței Secției I Penale a Tribunalului București. Pentru celelalte infracțiuni, Marcel Ivan este încă cercetat. Întrucât Parchetul General n-a solicitat prelungirea mandatului de arestare, ar trebui să fie cercetat în stare de libertate pentru bancrută frauduloasă, dar i se menține starea de arest pentru luare de mită și înșelăciune.

banca i-a trimis lui Gigi Kent o somație prin care îi cerea restituirea sumei de 144 milioane lei, plus dobânda de 237 milioane lei. "Dacă nu-mi cerea banii, nu eram aici", a declarat în fața instanței Gigi Kent, precizând că l-a denunțat pe Marcel Ivan, pentru a nu plăti sumele respective.

Totodată, Marcel Ivan a ținut să precizeze instanței că Steriu Popescu, vicepreședintele Credit Bank, a venit într-o zi cu Gigi Kent și i-a spus că dacă nu-și retrage somațiile, patronul Hotelului Alpin îl va denunța la poliție.

NICOLAE BICĂ, patron al unei societăți comerciale din Urziceni, a declarat instanței că Marcel Ivan i-a cerut, în 1993, 10% din creditul de 400 milioane de lei, pe care urma să-l obțină de la bancă, datorită intervenției președintelui Credit Bank. Nicolae Bică a precizat că, în vara anului 1993, a solicitat un împrumut de 400 milioane de lei de la Agenția Sectorului 2 - Credit Bank, dar cererea i-a fost respinsă deoarece nu prezenta garanțiile necesare obținerii creditului. La a doua solicitare, Nicolae Bică a prezentat drept garanții două contracte, privind importarea de hârtie de ziar din Rusia. Și această cerere i-a fost respinsă. "Persoane, cărora nu le pot preciza numele, care lucrau în bancă mi-au spus că dacă îi ofer un comision din suma lui Marcel Ivan pot obține creditul", a declarat instanței Bică. El a afirmat că s-a dus la președintele Ivan deși nu-l cunoștea și i-a prezentat cazul său. După ce Marcel Ivan a acceptat cererea pentru credit, Nicolae Bică l-a

întrebat pe președintele băncii "cât îl costă", iar acesta i-a răspuns că dorește 10% din totalul creditului. La întrebarea instanței de ce Bică i-a propus să-i dea un comision lui Marcel Ivan ulterior acceptării de către acesta a creditului, patronul din Urziceni a afirmat că așa a considerat el necesar. "Am dat ca să fiu sigur că iau", a conchis Bică. El a declarat că a lăsat o sacoșă ce conținea 27 milioane de lei pe un birou negru ce se afla pe partea dreaptă a cabinetului băncii, Marcel Ivan neschitând nici un gest. Surse ale

administrației băncii susțin că în fostul cabinet al lui Marcel Ivan n-a existat niciodată un birou negru, pe partea dreaptă fiind o ușă ce face legătura cu biroul vicepreședintelui Steriu Popescu. Nicolae Bică l-a denunțat pe Marcel Ivan în urma unei vizite, la sediul societății pe care o conduce, a două persoane care s-au recomandat ca venind din partea președintelui băncii, pentru recuperarea creditului și care l-au amenințat că îi vor fi răpiți cei patru copii dacă nu returnează banii. În replică, Marcel Ivan a declarat răspicat că nu-l cunoaște și nu l-a văzut în viața lui pe Nicolae Bică. Totodată, a ținut ca instanța să-l întrebe pe Bică unde și-a înregistrat firma pe care o conduce, deoarece el, în calitate de președinte, a ordonat ca societățile să-și deschidă credite la filialele Credit Bank în localitățile unde au fost înregistrate ca persoane juridice. Firma lui Bică are sediul în Urziceni și a fost înregistrată în Ialomița. Credit Bank are filiale în ambele localități. De dosarul privind creditele obținute de Bică se ocupă COSTEL PAPARI, fost șef al Serviciului Credite al Agenției Sectorului 2, actual director al Agenției Sectorului 4. Bică, în februarie 1994, a obținut de la filiala băncii din Tulcea un credit de 355 milioane de lei pe care l-a transferat la Agenția Sectorului 4. Din toți banii, Bică n-a restituit decât 70 de milioane lei, conform declarației lui din instanță.

Marcel Ivan a declarat instanței că tot ce i se întâmplă este un aranjament și că Gigi Kent împreună cu colonelul Sorescu din IGP și alte persoane din Parchetul General s-au întâlnit la un moment dat în barul ALEXIS pentru a discuta acest lucru.

Dacă luarea ca mită a milioane de lei nu reprezintă suportul solid al acuzațiilor, înșelăciunea pe care a realizat-o ex-președintele Ivan ridică însă multe semne de întrebare. Cum pentru bancrută frauduloasă Parchetul nici n-a mai emis mandat de arestare, atunci n-ar fi exclus să se fi dorit doar înlăturarea lui Marcel Ivan pentru ca partidul de guvernământ să aibă controlul total al Băncii Credit Bank.

TEO CĂLINESCU ■

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia,
Alexandru Păsărin

Director juridic - personal: CORNELIU OLTEANU

Director difuzare: MANUELA VASILIU ARION

Secretariat: Mihaela Caroline Mușat 222.33.31; 222.33.44; (2002)

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12,
223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze

Fax: 222.82.89

Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

Flacăra

Redactor șef: RĂZVAN DUMITRESCU

Secretar general de redacție: ADRIAN PETRESCU

■ POLITICĂ - Răzvan Butaru, Tudor Călin Zorojanu

■ EXTERNE - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae

■ CULTURĂ - Remus Andrei Ion

■ SOCIAL - Alexandru Arion, Lucia Ștefanovici

■ SPORT - Pompiliu L. Dumitrescu

■ REPORTERI SPECIALI - Liliana Petruș, Toma Roman jr., Horia
Turcanu

■ INVESTIGAȚII - Matei Dumitru

■ FOTOREPORTERI - Petre Cojocariu, Elena Ghera,
Florin Ionită

■ CORRESPONDENȚI ÎN ȚARĂ: Pașcu Balaci, Ion Ceacăru

■ CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: Alexandru Graur (Italia),
Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tănălă (SUA)

■ SECRETARIAT DE REDACȚIE - Crina Gorgoi

■ CORECTURĂ - Maria Antonescu, Angela Ștefănescu

Flacăra BIS magazin

Redactor șef: LIVIU TIMBUS

REBUS REBUSACHE

maxi SKANDY

Director publicații de divertisment:

ALEXANDRU PĂSĂRIN

Redactori șefi:

MIHAI ZGUBEA ("Rebus")

CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")

Aurel Ștefan Alexandrescu, Dan Popa, Simona Păsărin, Simona
Simzianu; Telefon: 2036.

REVISTA PENSIONARILOR

Redactor șef: BRÎNDUȘA NICOLAE

Dan Gheorghe

PUBLICITATE ȘI SUPLEMENTE SPECIALE 222.68.05:

Călin Mărcușanu, Dragoș Baltă, Dan Ciuciuc, Adriana Dobrescu,
Marius Onofrei, Florin Petria, Mihai Sândoiu

SEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chițulescu

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38:

Mihaela Anghel, Maria Călin, Mirela Fotea, Eugen

Mațolă, Cezar Munteanu, Doru Vintilă

DIFUZARE 222.66.28: Robert Anton, Gabriel

Bumb, Cora Cioceanu, Marian Frunzeanu,

Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian.

Marius Procopie, Nicolae Șerban, Marian Anton

PERSONAL (2128): Adrian Boicescu

FINANCIAR-CONTABIL: Viorica Tudor, Gabriela Ionescu,

Florența Tudor

ADMINISTRATIV (2128): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu;

Liliana Crețu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin
Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: OMEGA PRESS INVESTMENT S.A.

Revista FLACĂRA utilizează
informații furnizate de agenția
MEDIAFAX

Viata sub un președinte de regat

George Arion

În ce an suntem?

De mai multă vreme, cercetători serioși - nu niște șarlatani dornici, să se căpătuiască exploatându-ne naivitatea - caută să ne convingă de un fapt tulburător: noi nu trăim în 1995, ci în 1695. Trei sute de ani din istoria noastră sunt doar o mistificare. Cronicari năimiți de împăratul Othon al III-lea - care ar fi dorit să trăiască în anul 1000 - au confecționat evenimente, personaje pentru o perioadă pe care omenirea, în realitate, n-a parcurs-o. De aceea și puținătatea datelor rămase dintr-o epocă socotită confuză, cea a începutului de Ev mediu. În special lipsa vestigiilor arheologice acreditează o astfel de ipoteză, care, trebuie să recunoaștem, te lasă pe gânduri. Începi să pui la îndoială multe din paginile despre trecut pe care le-ai parcurs. De ce să crezi numaidecât că regele cutare a fost blând și înțelept, iar altul crud și hrăpăreț? Cum să nu te întrebi dacă personajul cutare a fost un erou și nu un laș? Numai pentru că așa a rămas scris într-un document care putea fi contrafăcut, iar imaginea respectivă s-a perpetuat prin secole fără a mai fi niciodată analizată? Dar dacă bălăia cutare a avut un alt deznodământ?

Însă de ce să ne ducem în negura vremurilor și să nu facem apel la evenimente la care am participat sau de care am auzit în cursul vieții noastre, și care și ele pot fi truate? Pentru contemporani e limpede că nu Oswald l-a ucis pe Kennedy sau n-a fost singur în acțiunea sa criminală. Dar peste cinci sute de ani dacă ar rămâne doar raportul comisiei Warren, fapta i se va atribui în exclusivitate. Dacă, datorită unei calamități naturale sau a unei catastrofe provocate de umanitate, ar rămâne numai cărțile scrise în fosta Uniune Sovietică, urmașii noștri ar învăța despre un stat mândru și puternic care se afla în răsăritul Europei, despre un popor care a făurit cea mai bună orânduire. Iar dacă, tot printr-un accident, din toată presa apărută în România în perioada 1990-1995 ar rămâne doar exemplare dintr-o anumită revistă, peste secole se va scrie în manuale că președintele țării din acea perioadă a fost un „bârfitor de crăsmă”, cu „negii și alunițele de culoare indigo, tipice unei anumite rase”, „scriitor de cărți proaste”, „dictator grosolan”, „adevăratul vinovat de dezastrul Țării”, pe numele său „Ion Vodă cel Rânjit”.

Primum de la cititori

Huligani în uniforme de polițiști!!!

Pe când ieșea din bufetul de pe strada Alea Școlii, din Piața Mică (patron Sandor Irina), tractoristul Spiridon Ion a fost oprit de locotenentul Airinei de la Poliția Hațeg, însoțit de alți 6 subofițeri. Fiind legitimat și neavând buletinul la el, cetățeanul a fost luat pe sus și dus la sediul poliției. Acolo i s-a pus în vedere să dea o declarație în care să recunoască că el este autorul unor spargerii de mașini din Petroșani. Refuzând, a fost bătut în chip brutal de polițiști, producându-i-se leziuni și traumatisme, care se pot vedea din certificatul medico-legal. În jurul orei 1 noaptea își face apariția în sediul poliției locotenentul major Goia, care, recunoscându-l pe Spiridon ca om de treabă, le spune colegilor că au comis o eroare... Este eliberat din arest, dar în data de 07.08 a.c. polițiștii huligani îl caută pe acest om acasă și îi propun să-și retragă plângerea de la Parchetul Militar Craiova, în schimbul câtorva milioane de lei. Acesta refuză compromisul...

Încercând să stau de vorbă cu cineva din Poliția Hațeg, am fost întâmpinat cu tăcere absolută. Mi-au spus să iau legătura cu serviciul de presă de la Inspectoratul de Poliție Deva. Am dat telefon, centralista mi-a format interiorul, dar nu a răspuns nimeni...

Așteptăm intervenția factorilor în drept!

SORIN ANDRONACHE ■

Localitatea: Deva
Unitatea sanitara: 1044/C
Nr. 1044/C
1995 luna 08 ziua 07

CERTIFICAT MEDICO-LEGAL
Din Mărculescu

Subsemnatul dr. _____ în calitate de
med. leg. nr. _____ la data de 1995 luna 08 ziua 07
pe **SPIRIDON ION** în stare de _____
(numele și prenumele)

domiciliat(ă) în: Județul **Harghita** localitatea **Hațeg**
Str. **A. Vlaicu** Nr. **27** posesorul Buletinului de identitate
Seria **D.K.** Nr. **772126** care declară că **e fost violent**
faptul survenit la data de **03.08.1995**

am constatat că:
- în buletinul radiologic nr. **2707-2726-2727**
de data **1995** prezintă **fractură** **colosă** **lombă**
"Coloană L-5 în ex. fractură fără deplasare apo
transversală 13 det. Arăuți costale cu contur p
de. Conținut lombară cu fractură profană, frap
Obstrucție vertebrală."
- în urma obiectivității echinografice subacut
bilateral.
- subiectiv durată dură de durată în urma
ei la mobilizare.

CONCLUZII:
1. Numitul **SPIRIDON ION** prezintă leziuni post
traumatice ce pot data din **03.08.1995**.
2. Aceste leziuni s-au putut produce prin lovire
cu corp dur.
3. Leziunile constatate decalată 30-50 zile de

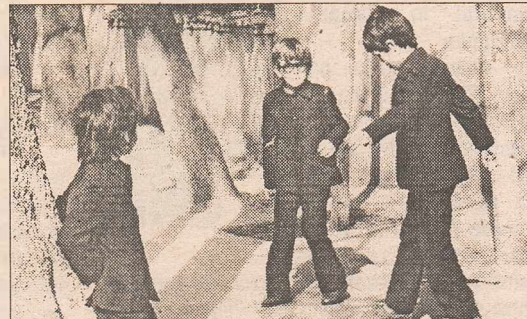
C. Nr. 975/1995 19-10-95

Din certificatul medico-legal prezentat mai sus rezultă cât se poate de clar că: „numitul Spiridon Ion prezintă leziuni post traumatice ce pot data din data de 30.08.1995” și că: „aceste leziuni s-au putut produce prin lovire cu corp dur”.

Si iarăși SIDA, ca un drob de sare

În orașul Brad, noul an școlar a început cu proteste și memorii. Tocmai când unii se bucurau că inaugurează o casă de copii, construită, în mare parte, cu ajutoare din Franța, alții plâneau, la propriu, de grija drobului de sare aflat prin preajma copiilor lor. Dar să vedem cum s-a ajuns la acest conflict destul de ciudat într-un oraș fără mofturi democratice de genul grevă, miting, protest. Casa de copii se află gard în gard cu Școala generală nr. 1. Până aici toate bune și frumoase. În noua clădire urmau să fie instituționalizați copii preșcolari, aduși din te miri ce locuri ale țării. Brădenii s-au cam îngrijorat, cine știe ce puști or apărea pe-aici, numai copiii străzii să nu fie, că în zonă nu există acest fenomen și poate e molipsitor. Când colo, a fost și mai rău. La Casa de copii s-au adus școlari de la Bretea-Strei, pentru că acolo era o îngheșuală imposibil de controlat. Între noii veniți erau și cinci copii infectați HIV. La deschiderea anului școlar, directorul Școlii generale nr. 1 a spus, printre altele, că elevii Casei de copii vor învăța laolaltă cu elevii din oraș. Așa s-au primit instrucțiuni, de la inspectoratul școlar județean. Părinții au înlemnit, au făcut consiliu, s-au strâns și pe la colțuri, s-au pus pe memorii: la Inspectorat, la Prefectură, la Minister. S-au făcut și tot soiul de propuneri: să-i ducă înapoi la Bretea-Strei, să-i grupeze în clase separate, chiar în Casa de copii, să li se dea un alt spațiu, în oraș etc. Ba mai bine să se desființeze casa cu pricina, dar copiii sunt

răi și sar gardul, vin la cofetărie și beau suc alături de ceilalți copii... Părinții mai știu și că personalul Casei de copii poartă echipament de protecție, că un băiețel și-a rupt pansamentul, iar un altul e bolnav psihic. Ei bine, cum o să-și trimită brădenii copiii la școală în asemenea condiții? Mai bine îi țin în grevă, până se rezolvă. Prefectura nu a făcut promisiuni concrete, se așteaptă un răspuns scris, în două-trei zile. Până atunci, însă, elevii Școlii generale nr. 1 își prelungesc vacanța, prin fața blocului ori pe la bunicii din satele apropiate. Cei mai puțin norocoși, cu părinții la slujbă și fără bunici nu au decât să se ducă la școală. Ei se numesc, deja, spărgători de grevă și lucrul ăsta nu li se va ierta prea ușor. Dacă v-ați gândit că părinții cu proteste sunt împotriva educării copiilor infectați cu HIV, v-ați înșelat. Dimpotrivă, ei cred

Fotografie de grup cu frică de SIDA

că acești copii trebuie îngrijiți și tratați, trebuie învățați să se bucure, să trăiască normal. Numai că, din punctul de vedere al părinților, toate acestea trebuie făcute, întotdeauna, în altă parte.

LILIANA PETRUȘ ■

Ssst. Păstrați secretul de stat!

Introducerea circumstanței agravante pentru delictul de defăimare și calomnie prin presă și delictul de „defăimare a națiunii și a țării” în noul Cod Penal a făcut obiectul comentariilor de presă și nu numai. Spun nu numai pentru că tentativa partidelor din arcul guvernamental a fost aspru sancționată de medii politice interne și internaționale, de asociații ale ziariștilor și de diverse organizații care se ocupă de protecția drepturilor omului. De curând am participat chiar la o întâlnire între redactorii șefi și directorii de publicații cu unii lideri politici care s-au încumetat să caute împreună cu reprezentanții mass-media soluții de contracarare eficientă a acestei inițiative a actualei puteri. Cineva ne atrăgea atunci atenția că înverșunați fiind noi împotriva faimoaselor articole 205 și 206 din Codul Penal, am omis aproape cu desăvârșire o altă capcană pe care politicienii arcului guvernamental au întins-o, de această dată nu numai presei ci chiar cetățeanului simplu.

Este vorba de Legea Secretului de Stat. Să pătrundem deci în intimitatea acestei inițiative. Din capul locului trebuie spus că, potrivit acestui proiect, secrete de stat devin toate acele acte, acțiuni, tratate, convenții sau acorduri ale statului care într-o democrație ar trebui să se afle sub controlul public. Totodată, legea cu pricina face o confuzie - probabil intenționată - între măsurile de protecție specială a secretului de stat, ca obligație legală a cetățenilor și instituțiilor, și măsurile de apărare a secretelor de stat.

De remarcat că cele din urmă sunt deja de competența SRI și nu pot constitui obligații legale pentru cetățeni și instituții. Culmea este însă atinsă chiar în articolul 2 al acestei inițiative. Potrivit acestuia, se instituie controlul SRI asupra documentelor ce constituie secrete de stat, dar se exceptează de la acest control instituții precum Parlamentul, Președinția, Consiliul Suprem de Apărare, Ministerul de Interne, Ministerul Apărării Naționale etc. Adică scapă controlului ager al subalternilor dlui Măgureanu exact acele instituții care operează strict cu documente de importanță deosebită pentru țară și care, putem spune fără să greșim, vehiculează cea mai mare cantitate de secrete de stat. Dar lucrurile nu se opresc aici, pentru că, potrivit proiectului amintit, Parlamentul României își va organiza și el propriul serviciu de contrainformații!

Nici misiunile diplomatice ale României n-au scăpat atenției legiuitorului. Ele vor fi repuse sub controlul serviciilor secrete. Conform proiectului Legii Secretului de Stat, va deveni secret

numărul de angajați ai diferitelor servicii secrete din România, informatorii acestora vor fi protejați de secretul de stat, iar activități precum interceptări sau filaje neautorizate au toate șansele să nu poată fi descoperite și pedepsite întrucât, nu-i așa, vor fi ele secrete de stat!

Se va face în acest fel un pas uriaș în direcția încălcării sistematice a drepturilor constituționale. După cum puteți observa, stimați cititori, de această dată nu numai presa este supusă represaliilor, ci aproape toți cetățenii acestei țări.

Pentru că vor intra sub incidența secretului de stat și unele documente topografice care sunt folosite în mod curent de semeni de-ai noștri cu profesii onorabile: arheologi, constructori, geologi, arhitecți, urbanisti etc.

Iată deci mecanismul prin care și aceștia se vor bucura de atenția sporită a SRI. Dar absurdul nu se oprește aici. Potrivit legii cu pricina, onor Guvernul României poate clasifica drept secret de stat unele documente, printr-o simplă și banală hotărâre! Se vede cât se poate de clar că inițiativa celor aflați la putere nu apără cu adevărat secretele de stat ci apără mai degrabă instituțiile publice de transparența necesară oricărui sistem democratic. Spre exemplu, cu această lege corupții puterii vor scăpa basma curată pentru că vor fi necunoscuți cetățeanului și chiar organelor în drept să-i tragă la răspundere. Se creează chiar posibilitatea, absurdă, de a pedepsi pe cineva care semnalează un abuz al autorităților pentru că există șansa ca actele ce dovedesc nelegiuirea să intre sub incidența... secretului de stat. Care secret de stat ca noțiune în sine este cât se poate de vag și incorect definit în lege. La fel și secretul de serviciu.

Devine deci cât se poate de clar că atât modificările din Codul Penal de care aminteam la început, cât și proiectul Legii Secretului de Stat sunt pași extrem de bine calculați în direcția izolării depline a cetățeanului de puterea politică ce riscă să devină un stat în stat. Adică o dictatură.

Nu mă miră prin urmare recenta poziție a TVR care după o tăcere îndelungată s-a apucat brusc să critice acerb modificările aduse Codului Penal și să plângă pe umerii bieților jurnaliști. Încă o diversiune, probabil. Pentru că, dacă Legea Secretului de Stat trece în această formă chiar că nu mai este nevoie de 205 și 206 Cod Penal. Acestea devin o banală jucărie în raport cu consecințele aplicării legii despre care vorbeam.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Vai de noi:

S-a votat Codul Penal

Parlamentarii progubernamentali și în general adepții Puterii afirmă că articolele 205 și 206 din Codul Penal sunt îndreptate exclusiv împotriva calomniei prin presă și nu împotriva oamenilor din presă, sintagma ziarist neapărând în textul legii. Vom prezenta părerea unor juriști, spunem noi, cât se poate de avizați.

Răzvan Dobrescu (deputat PNȚCD): „Sunt necesare garanții în favoarea ziariștilor”

Ăparent, atacul, prin art. 205 și 206, nu este îndreptat contra ziariștilor, pentru că nu se referă în mod direct la persoana lor, ci la oricine publică în presă. Nu trebuie să ne lăsăm amăgiți de această aparență. În realitate, atacul este îndreptat direct împotriva persoanei ziariștilor și contra unei libertăți fundamentale într-o țară democratică: libertatea presei. Cine atacă într-o țară democratică libertatea presei, atacă esența democrației. Eu cred că este necesară o lege a presei care să prevadă niște garanții în favoarea ziariștilor. Pentru că această profesie îl expune pe ziarist unor riscuri de tot felul. Nu putem apăra bine libertatea presei, dacă nu-l putem apăra pe ziarist în așa fel încât

el să-și poată exercita profesia într-un mod liber.

Nenorocirea este că sunt mult mai multe hibe în acest Cod Penal care arată groaznic, înfiorător chiar.

Ioan Bogdan Tudoran (judecător la TMB): „Calomnia prin presă este o mare gogoasă pentru Opoziție și ziariști”

Articolele 205 și 206 din Codul Penal reprezintă o gogoasă îndesată pe gâtul Opoziției și al presei pentru abaterea lor de la adevăratele probleme ale societății civile și ale justiției. Reforma justiției trebuia începută cu instituirea funcției de judecător de instrucție cu controlul Parchetului de către puterea judecătorească. Nu mai vorbim de recursul în anulare care distruge orice hotărâre judecătorească.

Problema este următoarea: nu contează dacă un ziarist este închis sau doar amendat penal. Tot condamnare este și amenda penală. Nu 205 și 206 este adevărata problemă a justiției, ci protejarea judecătorului, pentru ca el să aplice legea corect, fiindu-i respectate astfel cetățeanului drepturile,

fie el ziarist sau nu. Art. 205 și 206 sunt niște tertipuri ale Puterii, niște șmecherii de ultimă duzină.

Dr. Corneliu Turianu (judecător la TMB): „Sanționarea excesivă a calomniei prin presă este o încălcare a libertății presei”

Din punctul meu de vedere, eu cred că a c e a s t ă inițiativă legislativă (art. 205 și 206 în actuala lor formă adoptată de parlamentari) nu vizează banala viață a cetățenilor, ci un alt domeniu, în care cercetarea unor fapte și situații privitoare la anumite persoane, uneori persoane importante, poate releva aspecte reprobabile din viața lor publică. Altfel spus, dacă se consideră necesară înăsprirea pedepselor în privința calomniei, și în mod special a calomniei prin presă, aceasta vizează în principal pe ziariști, căci ei au în primul rând acces neîngrădit la mijloacele destinate publicității.

A venit din partea domnului Ion Cristoiu, pentru care am o deosebită stimă, o propunere de instituire a unei sancțiuni privind neadevărurile exprimate prin presă. Bănuiesc că a făcut această propunere pentru a tempera această vioiciune parlamentară de

înăsprire a pedepselor. După părerea mea, dacă această propunere ar fi reținută, am ajunge într-o situație mult mai gravă decât actualele art. 205 și 206 pentru că aici se dorește încriminarea neadevărului. Or, după câte știu eu, ca noțiune, neadevărul este foarte relativ. Posibilitatea de a face distincție între adevăr și neadevăr duce la un mare grad de incertitudine. În felul acesta, dacă s-ar sancționa neadevărul, s-ar ajunge ca până și un simplu buletin meteo înfirmat să poată fi sancționat de Codul Penal. Nu sancționezi neadevărul în sine, ca noțiune filozofică. Nu orice faptă neadevărată lezează. Codul Penal sancționează și adevărul și neadevărul dacă aduce atingere onoarei.

Este dificil să faci distincție netă între informarea sau comentariul în slujba intereselor generale în care s-ar cuprinde și relatarea unor date reale neconvenabile în sarcina unor persoane și calomnia propriuzisă. Dificultatea acestei distincții, adesea ascunsă sub amănunte confuze ale realității, poate introduce în hotărârea instanței un coeficient de arbitrar și nu este recomandat ca o pedeapsă severă să aibă la bază posibilitatea unui coeficient de arbitrar. În concluzie, sancționarea excesivă a calomniei prin presă constituie o încălcare incompatibilă cu libertatea presei și progresul democrației.

A consemnat
RĂZVAN BUTARU ■

Cazul Dinu Dan

Un spion între oameni

Spioni... Servicii secrete... Securitate... Filaje... Toți acești termeni și încă mulți alții delimitează mai mult decât vocabularul unei cărți politiste. Pentru unii ei fac parte din vorbirea curentă. Dinu Dan e unul dintre aceștia. Nu are rost să judecăm dacă el, spionul dintre oameni, este un om rău sau bun... Într-o asemenea lume acești termeni nu există. Recunoaște că a făcut mult rău, că oameni vinovați sau nu au avut de suferit de pe urma acțiunilor lui. Unii poate au murit. Și iarăși nu are rost să judecăm dacă, rupându-se din viața pe care a dus-o 20 de ani, s-a salvat moral. Singurul lucru important - și mi-am dat seama de asta după multe ore de discuții cu spionul Dinu Dan și după câteva replici ale omului Dinu Dan - este istoria dintr-o lume secretă care iese, acum, la iveală... Acum câțeva vreme, „Ziua” a publicat o parte din dezvăluirile senzaționale ale fostului subofițer de contrainformații Dinu Dan. Începând cu acest număr, revista FLACĂRA vă oferă istoria completă a douăzeci de ani de carieră în „lumea din umbră”.

Acest serial nu se dorește un atac la adresa SRI și nici a directorului său, Virgil Măgureanu

Episodul 1:

RACOLAREA

Dinu Dan s-a născut pe 23 august 1954 la Râmnicu-Vâlcea. În 1974 a absolvit școala militară de maiștri subofițeri „Gh. Lazăr” din Sibiu, fiind apoi repartizat la Centrul de instrucție a cadrelor de transmisiuni, U.M. 01612 București. Până în 1975 destinul său era cel al unui om aproape obișnuit. De atunci înainte, pentru Dinu Dan a început aventura într-un univers necunoscut, într-o lume ascunsă. Povestea sa, de-a lungul a 20 de ani de muncă în contraspionaj, începe...

- Când ați fost racolat?

- În 1975, pe când eram subofițer activ la U.M. 01612 București. M-a racolat lt. colonelul MIERLUȚIU IOAN, ofițer de contrainformații, într-o conjunctură, evident, defavorabilă pentru mine și favorabilă lui. Eram tânăr, aveam 21 de ani, fusesem trimis la munci agricole, nu îmi plăcea...

- Vi s-a propus direct colaborarea cu Securitatea?

- Da. Când m-am întors dintr-o acțiune din această de munci agricole lt. colonelul MIERLUȚIU m-a chemat în biroul său - unde se mai afla și un civil - și m-a întrebat: „Ți place poliția?”. Am răspuns că dacă e vorba de poliția cu câine pe stradă, nu îmi place. „Dar cea de spionaj, contraspionaj?” m-a întrebat mai departe. Am răspuns afirmativ, după care am acceptat să „vin la ei”.

- Ce știați, atunci, despre implicațiile unei astfel de decizii, despre ce înseamnă exact propunerea care v-a fost făcută?

- Nimic.

- Ați semnat vreun act?

- Da, am completat un formular tipizat, conceput în niște termeni foarte duri, un fel de angajament. După două săptămâni am plecat în reciclare la Grădiștea unde am stat trei luni. Nu pot să vă spun decât că acolo am fost instruit, antrenat pentru ceea ce aveam să fac mai târziu. Și din acel moment am început să trăiesc o viață dublă: eram atât ofițer în trupele MAN cât și în cadrul Direcției a 4-a a Departamentului Securității Statului. În 1975 când au fost înundațiile am fost repartizat ca subofițer de securitate în cadrul gărzii de corp și de însoțire a colonelului, pe atunci, Ilie Ceaușescu. Astfel am intrat sub aripa lui ocrotitoare și recunosc faptul că de-a lungul carierei mele m-am folosit de această relație. Am fost mutat la Comandamentul Apărării Civile, dar nu cred că am trecut pe acolo de mai mult de două ori. Eu îmi făceam treaba mea pe linie de contrainformații la Comandamentul de garnizoană, la Aeroportul Otopeni, raportând tot la Consiliul politic superior. Nu am avut, în această perioadă, acțiuni majore... Era o perioadă de acomodare.

- Cât a durat această perioadă?

- Vreo șase luni, timp în care am fost mutat cu locuința la cazarma contrainformațiilor militare de pe strada 13 Septembrie unde mi s-au dat „n” uniforme militare, de la aviație la marină, cu diverse grade pe care le foloseam în acțiunile de filaj, de supraveghere...

- Care a fost prima misiune cu adevărat importantă?

- Practic, prima misiune în adevăratul sens al cuvântului a avut loc în noiembrie-decembrie 1975. Era vorba de testarea autospeciălor de transmisiuni R1300, produse, proiectate și concepute de lt. colonelul GHENOVICI. Aceste autospeciăle sunt niște stații radio cu rază medie de acțiune (350 km.), montate pe TV-uri modernizate și care trebuiau să le înlocuiască pe cele rusești R130. Din fericire, atunci, nu a fost nici o problemă...

(continuare în numărul viitor)

Departamentul Securității Statului

Direcția 1: contraspionaj politic

Se ocupa cu toate acțiunile îndreptate împotriva PCR. Metodele sale erau filarea, urmărirea disidenților precum și a tuturor persoanelor considerate a fi împotriva regimului. Ascultarea convorbirilor telefonice și deschiderea corespondenței intrau tot în apanajul acestei direcții. Telefonul era bransat din centrala automată la un serviciu de ascultare al Serviciului tehnic al Securității. Capsula de emisie, microfonul telefonului, putea capta atât convorbirile telefonice cât și pe cele din casă. În momentul când frecvența sunetului se situa între 270 și 3000 Hz, în centrală se cupla în mod automat un casetofon care înregistra respectivele discuții. De asemenea, atunci când ascultarea se făcea fără aprobarea șefului Securității județene sau a șefului Serviciului tehnic, lucrătorii, în special cei ai Direcției 4, se bransau direct la repartitorul unde se găsea conectat respectivul telefon. Toți membrii marcanți ai PCR erau ascultați.

Direcția a 2-a: contraspionaj economic

Se ocupa cu protecția contrainformativă economică a industriei împotriva eventualelor agenți externi.

Direcția a 3-a

Se ocupa exclusiv cu filaje, urmăriri, supravegherea relației cu străinii a cetățenilor români. De asemenea, răspundea de mass-media, cultură, sport etc., lucrând la cererea celorlalte direcții ale Securității.

Direcția a 4-a: contrainformații militare

Se ocupa de contracararea tuturor acțiunilor îndreptate împotriva armatei române (trupele MAN, MI, ale Gărzilor patriotice și Apărării civile). Metodele acestei direcții cuprindeau tot ceea ce se făcea în cadrul Securității. Oamenii din acest serviciu erau cei mai periculoși fiind incontrolabili la nivel local și, până la un punct central, fiind subordonați doar șefului Direcției și șefului DSS. Acțiunile lor vizau atât civili cât mai ales cadre militare chiar din Securitate.

Direcția a 5-a: pază și protocol

Lucrătorii acestui serviciu aveau atât o dotare specială la nivelul comunicațiilor (tehnică americană, vest-germană și japoneză ce funcționa pe unde ultracurte imposibil de detectat de către celelalte servicii) și al armamentului (UZI, mini-UZI, aparatură de ochire în infraroșu, veste antiglonț) cât și un antrenament special, efectuat la trupele USLA, București.

Pagină realizată de ALEXANDRU ARION ■

Redacția revistei „Flacăra” cere Ministerului de Interne protecție pentru cetățeanul Dinu Dan împotriva eventualelor agresiuni asupra sa.

Subsemnatul Dinu Dan, domiciliat în Râmnicu Vâlcea, str. Doctor Nauman nr. 26, bl. 99 sc. D ap. 5, sunt de acord cu materialul publicat în Revista Flacăra nr. 42/95, drept pentru care semnez propriu.

București,
sediul revistei Flacăra
12.10.1995

Subsemnatul Dinu Dan domiciliat în Râmnicu Vâlcea str. Doctor Nauman Nr. 26 Bl. 99 sc. D ap. 5, sunt de acord cu materialul publicat în Revista Flacăra Nr. 42/95, drept pentru care semnez propriu.
București
sediul revistei Flacăra
12.10.1995

Puterea pumnului

Un polițist încalcă legile

Poliția este un organ de stat însărcinat să vegheze la respectarea legilor, să apere și să protejeze cetățenii și drepturile lor. Cazul Valentinei Chirea, din București, ne arată disprețul și bătaia de joc cu care poate fi tratat un simplu muritor de rând de către un banal plutonier de secție, sau chiar de către o întreagă Direcție Generală de Poliție.

În rândurile care urmează veți înțelege ce înseamnă secretul de serviciu pentru lucrătorii Secției 11 Poliție și veți vedea cum sunt cercetate sesizările și plângerile formulate de locuitorii sectorului 3 din București. Penibilul situației ar trebui să ne facă să râdem dacă n-am ști că totul se întâmplă pe banii noștri.

Divorț cu scandal

Chirea Valentina nu a avut o căsnicie fericită. Fostul ei soț, Valentin, căci între timp s-a produs divorțul, era violent, îi plăcea băutura și umbla după femei. După 10 ani cei doi se despart, dar nu civilizat și asta din cauza năravurilor lui Chirea Valentin. Supusă bătăilor și injuriilor permanente, Valentina își scoate într-un final, în urma loviturilor primite în ziua de 14 iulie 1994, un certificat medico-legal. Cu actul respectiv se duce la Secția 11 Poliție și depune o plângere împotriva lui Chirea Valentin, plângere care primește numărul de înregistrare 1176456/ 3.08.1994. Deși în colțul din stânga sus al plângerii se află scrisă o rezoluție prin care se cere rezolvarea cazului, Chirea Valentina nu primește nici un răspuns. Drept urmare, femeia deschide acțiune penală împotriva celui ce îi era încă soț. În 28 martie 1995 se pronunță divorțul, iar la 5 aprilie Chirea Valentin, prin sentința nr. 372, este condamnat la plata unei amenzi penale de 25.000 lei.

Chirea Valentina n-a fost sacul de box doar al fostului ei soț. Ea a luat bătaie și de la vecinul de apartament, Feraru Florentin, cu doar o lună înainte de pronunțarea divorțului. Feraru se pare că este

în relații amicale cu Chirea Valentin, iar Valentina este ferm convinsă că există o legătură între agresiunea vecinului și prietenia celor doi. În orice caz, biata femeie a mai depus o plângere la Secția 11 Poliție împotriva viteazului Feraru. Nici de această dată n-a primit răspuns. Cum nu a primit răspuns nici la sesizările prin care arăta că i-au dispărut lucruri din apartament: televizor, frigider, congelator și fier de călcat. N-a venit nici un polițist să constate dispariția obiectelor de uz casnic, în condițiile în care ușa apartamentului nu fusese forțată, iar partajul bunurilor celor doi, Valentin și Valentina, nu s-a produs. A fost împărțit doar apartamentul din Brâncușelor 4-15 în care locuiau, două camere revenind femeii și copilului, Cristina Andreea, în vârstă de 9 ani, ce a fost încredințată mamei, iar o cameră lui Valentin.

La Secția 11 Poliție se pierde secrete de serviciu

Au trecut 14 luni de când Valentina a depus la Secția 11 Poliție prima plângere (în care sesiza organele în drept că a fost maltrată de soț). Cel ce trebuia să se ocupe de situația în care se găsește Chirea Valentina este bravul și dreptul plutonier de poliție Jecu Nicolae. Jecu a fost atât de

drept și atât de cinstit cu împriecinatul Chirea, încât i-a arătat și i-a lăsat spre păstrare plângerea soției! Adică, a scos de la dosar hârtia cu nr. 1176456/ 3.08.1994, prin care Valentina relatează cum a fost bătută de soțul devenit cafitor și a dat-o acestuia să studieze și să ia măsuri. Din fericire, lucrătura pusă la cale de plutonier împotriva celei pe care ar fi trebuit să o apere a fost descoperită. Pe scurt, Valentina și-a găsit plângerea, în original, și cu numărul de înregistrare dat de registratura Secției 11 Poliție, exact în camera în care locuiește fostul ei soț!

Credem că este destul de clar de ce nu au fost rezolvate sesizările Valentinei Chirea. Clar i-a fost și ei, drept pentru care a depus, la 23 august 1995, un memoriu la Direcția Generală a Poliției Municipiului București, prin care cerea tragerea la răspundere a subofițerului Jecu Nicolae, precum și a comandantului acestuia de la Secția 11 Poliție. Conform legii, a așteptat răspuns de la DGP București 30 de zile. A așteptat de pomană pentru că n-a primit nimic. Sau aproape nimic, deoarece, de la Secția 11 Poliție primește o hârtie prin care i se preciza că atât în cazul plângerii cu nr. 1176456/ 3.08.1994, cât și următoarea nu are dreptate. Adică pe Valentina n-a bătut-o nici fostul ei soț, nici vecinul Feraru! Prostia întrece orice limite, în condițiile în care există o hotărâre judecătorească prin care Chirea Valentin este condamnat penal tocmai pentru că și-a maltratat soția!

Municipiului București, prin care cerea tragerea la răspundere a subofițerului Jecu Nicolae, precum și a comandantului acestuia de la Secția 11 Poliție. Conform legii, a așteptat răspuns de la DGP București 30 de zile. A așteptat de pomană pentru că n-a primit nimic. Sau aproape nimic, deoarece, de la Secția 11 Poliție primește o hârtie prin care i se preciza că atât în cazul plângerii cu nr. 1176456/ 3.08.1994, cât și următoarea nu are dreptate. Adică pe Valentina n-a bătut-o nici fostul ei soț, nici vecinul Feraru! Prostia întrece orice limite, în condițiile în care există o hotărâre judecătorească prin care Chirea Valentin este condamnat penal tocmai pentru că și-a maltratat soția!

Disprețul organelor de ordine

Deși nu era greu, în cazul Valentinei Chirea poliția nu a vrut să facă lumină. Dacă nu poliția ca instituție, atunci în mod cert anumiți polițiști în frunte chiar cu șeful Secției 11, care se pare că știe adevărul.

Mai mult, în acest caz, lucrătorii Direcției Generale de Poliție din București au fost atenționați de Valentina că nu are încredere în obiectivitatea poliției din sectorul 3 și cu toate acestea cauza în speță a ajuns spre rezolvare tot la Secția 11 Poliție. Direcția Generală de Poliție București nu a fost interesată, nici măcar din curiozitate, să afle care sunt probele deținute de Valentina Chirea prin care se poate demonstra că plutonierul Jecu Nicolae a încercat să mușamalizeze reclamațiile împotriva lui Valentin Chirea. Nu ne rămâne decât să atragem atenția că la Secția 11 Poliție există un subofițer, bugetar, care trăiește cu nesimțire pe spatele nostru, al contribuabililor, și că în sus i comandantul lui îi acoperă matrapzăturile, de vreme ce nu binevoiește să-l întrebe, așa, de amorul artei, unde este originalul plângerii Valentinei Chirea. Nu de alta, dar actul respectiv reprezintă un secret de serviciu, iar domnii polițiști de la Direcția Generală a Poliției Municipiului București ar face bine să nu mai construiască avioane de hârtie din plângerile unor simpli cetățeni pe care să le lanseze, spre analiză, exact celor care sunt incriminați. Cazul Chirea Valentina poate că domnilor polițiști nu li se pare prea important, dar dacă sunt plătiți atunci să-l rezolve corect și cum trebuie. Dacă nu, pot pleca din Poliție și se pot apuca de afaceri importante (spre exemplu, mașini străine).

RĂZVAN BUTARU ■

Despre cazul Rostock s-a scris enorm. Timp de mai mult de trei ani, periodic, colegii de breaslă în ale scrisului au vărsat cam atâta cerneală, câtă apă ar fi trebuit să curgă pe brațul Sulina în timpul unei scurte delegații.

Astăzi, când subiectul nu mai prezintă, pentru ei, mai nimic senzational, ca orice alt subiect care tratat un timp îndelungat riscă să cadă în derizoriu, ne permitem să oferim cititorilor Flacăra o serie de date ce nu au fost atinse de presă decât oarecum tangențial, date ce probabil nu puteau părea atunci decât pure fantezii.

Pilotul și copilotul ucraineni au murit în următoarele trei luni!

Despre nava Rostock, navă eșuată pe brațul Sulina, la data de 7 septembrie 1991, s-a spus că era o navă de „transport mărfuri generale”. Nimeni, nici chiar reprezentanții Ministerului Transportului, nu a pus sub semnul întrebării această afirmație oferită la început presei, afirmație gravă care poate confirma astăzi bănuiala că birourile de presă ale instituțiilor statului nu au decât un singur rol – cel al dezinformării. Nava Rostock, aflată sub pavilion ucrainean, nu era de fapt o navă de transport de mărfuri generale, ci era o navă cu funcționalitate dublă, civilă și militară. Dotarea ei cu un brâu antimagnetic pentru treceri prin câmpuri de mine, traseele speciale de aerisire și de alimentare pentru transport de armament, plus spațiile speciale destinate luptei scot Rostock-ul din categoria navelor de transport general de mărfuri și o plasează în categoria navelor de luptă.

Piloții români sunt șantajați pentru luare de mită

Nava Rostock a fost pilotată de piloți români. Cauza eșuării a fost, în scripte, lipsa piloților. Piloții trăiesc, dar numele lor sunt încă ascunse de autoritățile portuare, din cine știe ce ordin.

Inițialele numelor (GB și MS) piloților care au fost găsiți vinovați de accident de către aceleași personaje ce le ascund acum identitatea reală sunt însă acum cunoscute. Aceiași angajați publici îi șantajează, afirmând faptul că: „Ior nu le prea păsa de pilotaj, ci de șpaga pe care o primeau, trecând în acte date care ar fi dus la o scădere a tarifului de trecere cu 700 de dolari”. Dacă lucrurile s-ar fi oprit aici, rămâne o singură întrebare – cum de-au fost găsiți nevinovați?

Un miliard de dolari investiți în politica externă

Rostock-ul a eșuat cu un an și două luni înainte de instaurarea embargoului împotriva fostei Iugoslavii. Marinarii participanți la prima încercare de dezechare erau convinși că în

Ce nu prea s-a știut despre nava de transport general "Rostock"

compartimentele vasului, pe lângă sârmă, se găsea și altă încărcătură mai puțin sau deloc convențională, încărcătură ce figurează în acte ca fiind „necunoscută”. Deși era pregătită pentru un drum lung, nava Rostock nu avea în

Totți cei care, cu sau fără voia lor, au participat la naufragiu, au murit. Fie accidental, fie subit ei au dispărut din lumea celor vii. Fostul căpitan al Rostock-ului a murit după numai câteva săptămâni de la naufragiu, undeva, în Marea Nordului, subit, fără ca moartea sa să declanșeze vreo anchetă.

Comandantul secund I al navei moare și el la numai trei luni de la naufragiu, la fel de subit.

În 1993, când scandalul Rostock luase o turnură periculoasă, moare cel care s-a ocupat direct de operațiunile de salvare, căpitanul I al portului, Tănase Gabriel.

rezervoare în momentul eșuării decât 19 tone de combustibil, cantitate ce nu i-ar fi fost suficientă decât pentru efectuarea unui traseu dus, spre Iugoslavia, țară care conform datelor

general acceptate ar fi trebuit să asigure realimentarea. Subiectul combustibilului, al cantității enorme de motorină care s-ar afla în rezervoare și care printr-o „încercare nereușită de dezechare” ar pune în pericol Delta Dunării, creând un adevărat dezastru ecologic”, cade.

Misterioasa încărcătură nu putea consta, în această situație, decât în armament pentru frații sârbi. Compania Lloyds nu a plătit despăgubiri. De ce, nu prea se știe. Cert este că s-a lansat în mass-media ideea că vestita companie britanică nu plătește despăgubiri în cazul în care epava cade pradă hoților. Or, la noi, din aceștia s-au găsit, fie ei persoane civile, fie persoane juridice.

Că nava putea fi scoasă de români este la ora actuală o certitudine. Ce au plătit guvernul nostru nu a fost acțiunea de dezechare, ci secretul încărcăturii. Totul ne-a costat pe noi, nu pe ei, cam 1 miliard de dolari. Pentru ceilalți, nu pentru noi, totul s-a rezumat la o acțiune de „politică externă necesară”. După instaurarea embargoului, totul a devenit oarecum rentabil pentru partea română, subiectul Rostock fiind atins la fiecare întâlnire cu reprezentanții FMI. Blocarea celui mai mare canal navigabil dintre Est și Vest fiind, nu, un mare dezastru național.

MATEI DUMITRU (ANDREI MINCU) ■

Ion Coja:

"PDSR a inițiat strategia stupidă a racolării prin ciolan"

Strategia PDSR are sens doar dacă vor frauda alegerile

- De ce ați intrat în politică?

- Am cam fost solicitat. Când FSN s-a transformat din ce zicea că este în partid, au zis că au nevoie de oameni curați. Prietenii mi-au spus: „Dacă iese vreo porcărie, e bine să fii înăuntru, să-i contracarezi”. Am semnat pe aceeași pagină cu domnii Brucan și Măgureanu.

- Credeți în „lupta din interior” și pe vremea PCR-ului?

- Da. Dl. Romul Munteanu, în '69, ne-a zis - mie, lui Mircea Martin, lui Gigi Frâncu și altora: „Dacă se poate schimba ceva, se va schimba din interior”. Nu știu cât am reușit, dar nu-mi pare rău că am intrat atunci. Cât despre FSN, am așteptat să mă cheme la vreo acțiune, ceva. Nu m-au sunat nici până azi... Interesul lor nu era să construiască un partid, probabil trebuia să fiu țuțărul lui Iliescu, Măgureanu sau Roman. Nici acum nu sunt oameni care să construiască ceva, e un partid de egoiști, preocupati fiecare de un singur lucru: „Nu cumva am apucat mai puțin ca alții”. E pe apucate - nu numai în PDSR și PD, e o mentalitate generală.

- Ce a urmat?

- Am fost membru fondator și la PUNR, mi s-a oferit și funcția de președinte pe București, dar eram prim-vicepreședinte la „Vatra Românească” și țineam să se știe că nu este a unui partid. Am fost înscris pe listele electorale din '90, dar în urma unor neînțelegeri cu Radu Ceantea, m-am retras și din cursă, și din PUNR.

- Cum ați ajuns la PDAR?

- Tot invitat. În familia mea era o bună atmosferă pentru PDAR, care avusese succes în alegerile locale și era în creștere, deci mi-a surâs ideea. PDAR-ul s-a bazat pe structurile fostelor direcții agricole, constituindu-se ca un partid de breaslă. El fusese înființat printr-o manevră politică, ca satelit al FSN care să contracareze PNȚ-CD, dar s-au adunat aici oameni serioși, care știu ce-i aia muncă și nu se ocupă cu trâncăneala.

- Ce perspective are azi PDAR?

- N-ar fi exclus să repetăm succesul din primăvara lui '92, cu condiția ca Legea electorală să prevină fraudele cum a fost aceea a milioanele de voturi anulate.

- Când ați ieșit din Pentagonală, PDSR-ul v-a amenințat deschis.

- Ei au inițiat o campanie stupidă: racolarea pe bază de ciolan. Singurul motiv ca să intri în PDSR e să capeți o funcție, un credit, o afacere - or, nu pot să le dea tuturor alegătorilor!

- E suficient să le dea agenților de influență.

- Dacă alegerile vor fi cinstite, cei racolați prin umilință și presiuni nu vor vota cu ei. Strategia PDSR are sens doar dacă au pus la punct un sistem de a frauda alegerile. Dacă nu - tot ce-au făcut până acum e absurd. Dar mi-e teamă că ei nu sunt absurzi...

Cine renunță la onoare pentru o casă, e capabil și de crimă

- Dle Coja, dv. ați avut câteva gesturi și declarații care au stârnit valuri. Vă propun să le rememorăm pe scurt. Cum priviți astăzi „Scrisoarea celor 7”?

- Atunci am semnat fără să citesc textul. Eu vroiam să protestez pentru că în Muzeul Holocaustului se vorbește despre așa-zisul pogrom al evreilor în România, în timpul războiului și dl. Moses trebuia să știe adevărul. Acum mă gândesc să-i scriu o scrisoare ca să-l felicit pentru un interviu în care a prezentat lucrurile pe cât de succint, pe atât de corect.

- Ați declarat că „parlamentarii care au votat Legea caselor naționalizate sunt mai porci decât comuniștii”. Vă păstrați opinia?

- Când am spus „porci” m-am gândit la cei care urmăreau un interes, dar aș

- În 1995 se pot cumpăra apartamente sau vile la un preț de un salariu lunar, în avantajul celor cu bani, în vreme ce tinerii n-au nici o speranță să dobândească o garsonieră, cu câteva milioane. Cum se numește asta, dacă nu golănie? Eu aș vrea să-mi iau un apartament mai mare, dar nu-mi permit. Leafa îmi asigură doar supraviețuirea - ce sunt șapte sute de mii de lei la o familie cu doi copii mari?

- În fine, la dezbaterea raportului comisiei „Apartamentul” i-ați acuzat de sperjur pe președinții celor două Camere.

- Când ești lider politic și produci acte false, îți încalci jurământul - rostit sau nu - de om care se presupune că luptă pentru legalitate. Dacă renunți la onoare pentru o casă, ești capabil și de crimă, și de trădare de țară! Oamenii aștia nu mai merită încredere.

Ion Coja s-a născut pe 22 octombrie 1942 în Constanța. A urmat Liceul „Mircea cel Bătrân”, apoi Facultatea de Limba și Literatură Română, pe care a absolvit-o în 1965. Profesorul Al. Graur l-a oprit ca asistent, astăzi dl. Coja fiind conferențiar la aceeași facultate. Printre studenții săi s-a numărat, între alții, regretatul Petre Culianu, care „era cu un cap deasupra profesorilor, ceea ce la început m-a deranjat”. În studenție, vara, Ion Coja se angaja la „Salvamar”, ca să câștige un ban: „Am reușit să mă eschivez de la munca patriotică, după cum n-am defilat niciodată”. Senator PDAR, căsătorit, doi copii.

dar nimeni nu se-ntreabă dacă din acele grave acuzații nu e vreuna adevărată...

- Presupunând că ar fi, acum le-a aflat?

- Asta îl privește pe Vadim, faptul că a știut și a tăcut. Eu aș trece cu vederea povestea cu KGB-ul (în tinerețe poți să faci prostii, poate că n-a avut încotro) și că ar fi țigăni (au mai fost țigani de ispravă, nu m-ar deranja să fie și dl. Iliescu unul), dar nu pot să trec peste cum s-a purtat cu mama sa - dacă e adevărat.

- Bine, dar asta e o poveste veche!

- Am crezut că e o calomnie, dar dacă și individul acesta o reia... Dincolo de stilul său, deseori este bine informat. Pentru un președinte de țară, detaliul asta nu poate fi trecut la „viața personală în care nu ne băgăm”. Normalitatea unei persoane rezultă din normalitatea vieții de familie - în alte țări un divorț încheie cariera politică, dar mite chestiunea aceasta.

- Și vi se pare normal ca ieșirile suburbane ale președintelui PRM să stârnească mai multă atenție decât afirmațiile civilizate, de ani de zile, ale restului presei?

- Nu-i vorba de stil, nici de persoană, ci de faptul că acum afirmațiile vin din interior. Asta se îmbrățișă cu Iliescu, se săruta cu el - probabil știa pe cine strânge în brațe!

L-am urât degeaba pe Ceaușescu

- Ce regretați cel mai mult?

- Am crezut că o să mă laud că n-am scris niciodată despre Ceaușescu. Astăzi nu mi se mai pare semnificativ. Nu numai pentru că am fost impresionat cum a fost ucis mișelește, dar pentru că ce-a urmat e departe de a fi un reper defavorabil lui. Îmi pare rău că l-am urât și cred că l-am urât fără suficiente motive, prin comparație cu ce se-ntâmplă azi și cine ne conduce azi.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Cei care îi acuză pe legionari, le ignoră argumentele

- Sunteți un simpatizant al doctrinei legionare?

- Mișcarea legionară face parte din istorie și mă interesează adevărul despre ea. Nu știam prea multe, până i-am întâlnit pe Petre Țuțea și Simeon Ghinea, care mi-au povestit lucruri ce ulterior s-au confirmat. Eu nu știu adevărul despre legionari - încă îl caut, dar e ciudat că cei care-i acuză, ignoră complet argumentele lor. De pildă, motivul asasinării lui Duca a fost că a acceptat 300.000 imigranți în schimbul unui credit extern, deși fusese avertizat să nu semneze.

- Stați puțin - și asta justifică asasinatul?

- Nu, dar se pune întrebarea de ce s-a ascuns până acum acest lucru. Ia închipuiți-vă că în Israel ar veni trei sute de mii de imigranți străini - cine i-ar primi n-ar păți nimic?

- A fi naționalist înseamnă a avea o atitudine de arici față de alte etnii?

- Nici vorbă! Fiecare popor are valorile lui. O cultură nu e superioară alteia, nu se pot face clasamente. Important e să-ți accepți soarta.

- Dv., de pildă, aveți prieteni maghiari?

- O! Era să mă însor de vreo două ori cu unguroaice!

putea să adaug că unii au votat din prostie, din solidaritate de partid - cum să fii însă solidar cu niște inși imorali?

- Deci, ar exista posibilitatea reconstituirii proprietăților, fără a afecta chiriașii?

- Sigur că da! Dar singura voință care a funcționat a fost de a pune în posesie pe cei care locuiesc în casele și vilele pricopsite. Nici Ceaușescu nu s-a gândit ca aceste case să fie vândute chiriașilor! Asta-i mitocănie, să ai pretenția că dacă ai stat 50 de ani într-o casă, ai dreptul s-o stăpânești. Păi, să-i mulțumești frumos proprietarului, să fii recunoscător că nu-ți cere despăgubiri și să-i dai casa înapoi! Și chiar dacă nu s-ar da, cu ce i-a deranjat situația actuală? Actuala lege nu e nici comunistă, nici capitalistă.

- Cu altă ocazie, ați afirmat că „guvernul practică un populism de derbedei”...

- Credeți că raportul va avea vreo urmare concretă?

- Ar fi trist să n-aibă! Cred că va avea, pentru că majoritatea parlamentarilor nu sunt băgați în mizeria asta și sunt sătui de rușinea care se întinde asupra tuturor. Nu tot PDSR-ul, PD-ul sau UDMR-ul stă în case care nu li se cuveneau, ci ici-colo câte un șmecher, cei care știu să „se învârtă” - și care s-au „învrăit” și înainte. Lumea e sătulă de „disciplina de partid” prin care se apără interese personale.

Vadim știa pe cine strânge în brațe

- Care credeți că vor fi urmările atacului lui C.V. Tudor la adresa președintelui Iliescu?

Toată lumea vorbește de urmări,

Andrei Hododi trece, în ochii lumii, drept un mare inventator. Într-un consens nemaîntâlnit la noi, acest personaj și invenția lui, materialul de construcții Durref, se bucură de creditul Guvernului, Președinției, SRI-ului, al băncilor (de stat) și, mai ales, de cel al presei, indiferent de orientare sau culoare. Putem spune că este normal să fie așa, deoarece Andrei Hododi pretinde că ar fi descoperit metoda de transformare a deșeurilor vegetale în cel mai ieftin material de construcție a caselor. Mai mult, Andrei Hododi consideră normală și imediată pătrunderea Durref-ului în aproape toate ramurile industriale ale țării. El afirmă că invenția sa poate fi folosită la construirea vapoarelor, vagoanelor de călători sau în industria aviatică, în electronică, în industria strategică și, cităm, „în multe alte industrii pentru care Durref-ul încă nici nu a fost cercetat”. O asemenea enormitate venită din partea unuia care se dă inginer constructor, deci care ar trebui să știe ce înseamnă rigoarea (cum să poți folosi un material într-un domeniu pentru care nu a fost testat?), ne-a făcut să ne întrebăm dacă Durref este cu adevărat o invenție sau dacă nu cumva este o escrocherie.

Curtea de Conturi descoperă nereguli în ograda Durref

Prin '92 sau '93, Andrei Hododi este mediatizat puternic, într-o emisiune TV, de către „șou-men-ul” Mihai Tatulici, adică de cel care a făcut publicitate, nu se știe cât de gratuită, unui trist personaj, Adrian Păunescu, sau, și mai trist, unui escroc de talia lui Ioan Stoica-Caritas. Hododi susține și susține în continuare că a descoperit un material cu structuri fizico-mecanice variabile, inventat în 107 rețete, fiecare rețetă având trei variante. Durref este realizat din resturi vegetale: pleava de grâu sau orez, ciocălăi de porumb, hârtie, resturi textile, rumeguș de lemn etc. În același timp, Hododi afirmă că Durref este cel mai bun și mai ieftin material de construit casă și că în acest fel va rezolva problema lipsei acute de locuințe din România. Descoperitorul materialului de senzație pozează într-un bun român, mare patriot care nu vrea să-și pună în practică invenția decât în țară și în folosul ei. De aceea face credite bancare de 5 miliarde de lei, de la bănci de stat. Pentru 2 miliarde de lei mulțumește ministrului de

Tineretul vrea Durref

PSM la umbra Durref:

O invenție mare c

finanțe, Florin Georgescu, care a ajutat Societatea Comercială Durref SRL la contractarea creditului respectiv, iar pentru 350 milioane mulțumește ministrului cercetării și tehnologiei, Doru Dumitru Palade, care a aprobat în '95 încă un contract de 550 milioane lei.

La 31 martie 1995, printr-o Hotărâre de Guvern se aprobă includerea „Programului de cercetare-dezvoltare pentru materiale Durref” în Programul strategic național de cercetare-dezvoltare pe anul în curs. Numai că Virgil Mihuț, inspectorul Curții de Conturi din Ministerul Cercetării și Tehnologiei (MCT), refuză viza de control financiar preventiv pentru angajarea cheltuielilor de 550 milioane lei prin contractul de cercetare-dezvoltare nr. 478B/2.05.1995 încheiat între Durref SRL și MCT. Raportul inspectorului Mihuț, înregistrat cu nr. 598/29.05.95, ne dezvăluie cauzele refuzului vizei de control financiar: „Contractul 478B, având ca obiect o temă (A1) are la bază brevetul de invenție nr.105789/93 cu denumirea: Înlocuitor de lemn, procedeu de obținere și utilizare a acestuia. Brevetul, potrivit art. 2 și 34 din Legea 64/91, interzice terților folosirea invențiilor și contractul nu poate fi încheiat întrucât anulează de facto MCT-ului, ca reprezentant al statului, calitatea de beneficiar. Contractul vizează, în fapt, finanțarea de investiții din bugetul statului prin eludarea dispozițiilor legale în vigoare (art. 19 din Legea 10/91) în vederea realizării unei instalații industriale experimentale, de uscare a unor materiale destinate construcțiilor civile și industriale. Pentru achiziționarea tunelului respectiv de uscare, SC Durref SRL încheie contracte de furnizare cu Fabrica de Piese de Schimb și Subansamble București în decembrie '94 și cu Institutul de Cercetări și Proiectare Aparataje pentru Instalații și Utilaje pentru Construcții (ICPAIUC SA București) în noiembrie același an, adică cu patru luni înainte de acceptarea temei de cercetare și desemnarea unității executante de către Comisia de Specialitate a Colegiului Consultativ pentru Cercetare-Dezvoltare! În bugetul MCT aprobat prin Legea bugetului nr. 22/95 nu sunt prevăzute cheltuieli pentru finanțarea acestui obiectiv de investiții.

„Pe scurt, Andrei Hododi încheie niște contracte prin care dorește să cumpere tehnologie, iar apoi caută bani și îi găsește exact la bugetul statului, contractul 478B/95 fiind încheiat, se pare, pentru finanțarea unor afaceri deja stabilite de firma Durref SRL. În continuare, raportul Curții de Conturi precizează că „analiza unor date cu privire la modul de fundamentare de către Durref SRL a valorilor devizului antecalcul afe-rent contractului 478B/95 prin care se propune angajarea unor cheltuieli în

sumă de 550 milioane lei, pentru tunelul de uscare, din bugetul de stat a dus la concluzia: cheltuielile directe cu materii prime și materiale prevăzute în deviz la 173.500.000 lei sunt de 8,1

ori mai mari decât cele necesare, care reprezintă suma de 21.349.400 lei (pe baza documentelor aflate la dosar), valoarea contractului fiind, în consecință, majorată în mod nejustificat pe seama cheltuielilor cu materii prime și materiale, însumând 152.150.000 lei. Inspectorul Virgil Mihuț menționează și lista utilajelor executate de FPSS, la 6.03.95 pentru SC Durref SRL. La

Fabrica și „linia tehnologică”

poziția 15, tunelul de uscare figurează cu un preț de livrare de 30 milioane lei și nu 173,5 milioane lei.

Contractul 478B nu este singurul cu hibe. Există și contractul numărul 371C/1994, care a avut devizul antecalculat la 355 milioane lei, dar căruia prin actul adițional din 19.12.1994, i-a fost redusă valoarea la 247 milioane lei. Faza 3 din 371C/94 a fost formulată, inițial, astfel: „elaborarea și execuția echipamentului pentru încercarea materialului Durref face obiectul preocupării noastre...; soluțiile viitoarelor rețete Durref urmând să fie testate și probate mai întâi în cadrul propriului nostru laborator”. La 3 aprilie 1994 ministrul cercetării, D.D. Palade, dă următoarea rezoluție: „finalizați urgent contractul 371 C”, iar faza 3 apare cu altă formulare: „cercetarea, proiectarea, elaborarea și execuția de modele și prototipuri de utilaje, specifice liniilor tehnologice pilot pentru materialul Durref 2”, în condițiile în care firma lui Hododi nu avea la acea dată activitatea de cercetare înscrisă în dosarul depus la Oficiul Registrului Comerțului. Deci, MCT încheiase un contract de cercetare cu o societate comercială care nu avea dreptul să desfășoare activitate de acest gen.

Durref muiat în apă se desface în fășii

Andrei Hododi ne-a fluturat pe la nas

Hododi este bine susținut

niște buletine de analize ale materiei Durref, pe care însă nu ni le-a dat în vedere. De aceea am mers la institutele la care a fost testat materialul inventat: PROCERMA, INCERC și Laboratorul Central. Peste tot am constatat cu stupeoare că Hododi nu a făcut cu testările până la capăt și că rezultatele sunt mediocre. Spre exemplu, inventatorul Durref doar la încercările

mechanice și a testelor biologice. T. Ispas, directorul Institutului PROCERMA, ne-a explicat că patronul Durref S a pus la dispoziție eșantioane de material care nu erau asen-toare între ele. Pe fișe eșantion s-a făcut c încercare fizico-me-canică. Deci, eșantionul nr. 1 s-a determinat, spre exemplu, rezistența la compresiune, iar eșantionul nr. 2 rezistența la întindere. Rezultatul eșantionului nr. 1 nu a fost luat în considerare p entru al doilea eșantion și invers, pentru că, cum am precizat, eșantioanele erau diferite.

ele, adică specialiștii de la PROCERMA nu au avut la dispoziție două bucăți de material identice. De aceea, răspunsul dat de PROCERMA, în urma efectuării analizelor condițiile impuse de Hododi, a fost următorul: „Rezultatele sunt valabile pentru materialele testate”. În continuare propunea părintelui Durref conținutul testărilor în vederea agrementării tehnice a materialului Durref în construcții. În ce privește posibilitatea de folosire a materialului Durref-ului, nu se pune problema corupției unor case, ci folosirea lui, în cel mai rău caz, pentru pereți despărțitori sau pardoseli.

În iulie '94 Andrei Hododi își începea norocul la INCERC și face o comandă care cere niște teste, probe și încercări necesare agrementării (omologării) Durref ca material bun pentru „PARDOSELI INTERIORE”. Prin aceeași comandă inventatorul de la marginea Bucureștiului interzice supunerea epruvetelor (eșantioanelor) expediate la alte probe decât cele comandate. Faptul că nu a existat pretenția omologării lui Durref 1 pentru a putea fi folosit la construirea pereților de rezistență a caselor demonstrează clar că Hododi știe că invenția lui e găunoasă. Răspunsul institutului, condus de directorul Paul Popescu, a fost următorul: „Ținând seama de răspândirea mare a calităților structurale ale materialelor (densitatea ce variază de la o mostră la alta cu până la 65%, structura internă variabilă) se apreciază că rezultatele obținute caracterizează în strict probele încercate, neputând fi folosite pentru agrementarea unui produs unic.” Petre Lazăr Șerban, directorul științific al INCERC, ne-a spus că un cub din respectivul material muiat în apă, se desfacea pur și simplu în fășii. Rezultatele individ-

Cer

o escrocherie

va între lemn și beton, iar Durref 1
enta condiții minime de omogenitate:
pentru aceeași încercare, probele
de Hododi dădeau rezultate total

arat, președintele Durref SRL se
analizele la Laboratorul Central, dar
se descoperă o variație mare a
materialului Durref și o ridicată
ate la umezeală. Drept urmare,
întrerupe contractul după efectuarea
fizico-mecanice, deși acestea
tau doar jumătate din analizele con-

de comun acord.
spuselor directorului
la Laboratorul Central
st testat nici un fel de
pentru structuri de
entru ca produsul lui
să intre pe piață este
de agrementul tehnic
de obține dacă se
trează și se verifică
rii declarați de inven-
dacă se verifică posi-
de repetare a acestor
ri. De aceea este
riu ca alte eșantioane,
lași material să înre-
aceiași parametri și
e necesară și existența
oces tehnologic care
anteze constanța, în
parametrilor respectivi.

urile lui Hododi

rei Hododi a afirmat
ie un patrimoniu de 15
e lei și că a ridicat
brici pe o groapă de
de la marginea
tiului. De fapt, patri-
este de „doar” 5,14 mi-
i, iar fabricile sunt ate-
și construcțiile unor

odi a obținut auto-
r. 17518/9.07.'90 prin
mea întreprinderea Mică Durref de
re a obiectelor de artizanat, mobilier

nănească alături de Durref

ve din înlocuitor lemn și unicate cu
rea Durref, croitorie, pardoseli, par-
entru a porni această afacere, Hododi
se la 28 iunie '90 de la CAP Vârteju
țiu în comuna Măgurele, SAJ. Este
de o hală industrială de 190 mp, de
re centrală, de instalații și de teren
n aferent (2.574 mp).
30 august 1991, Hododi cumpără de
Măgurele, din strada Atomistilor 16,

activul fostei secții de artizanat și al fostului
atelier de mase plastice (hală industrială,
barăci metalice, gard din prefabricate, ma-
gazii etc.). Pe lângă toate acareturile enu-
merate sunt adăugați și 4864,5 mp și ate-
lierul de mase plastice din Elegiei 25. Toată
afacerea îl costă pe Hododi 8.726.742 lei!
La 24 noiembrie, în același an, CAP
Măgurele îi vinde Complexul Zootehnic și
71.128 mp, teren aferent construcțiilor și
împrejurimilor, cu 25 milioane lei. Patru luni
mai târziu, în martie '92, prin expertiza
2.152, valoarea complexului și a terenului

este stabilită la 102 mi-
lioane lei! La 1 ianuarie
1994 terenul este apre-
ciat la 508 milioane lei,
iar Complexul Zootehnic
la aproape 1,4 miliarde
lei! Nu se știe precis
cum s-a desfășurat lici-
tația prin care Hododi a
pus mâna pe complexul
CAP-ului din Măgurele,
în condițiile în care a
plătit doar 25 milioane
lei, iar 4 luni mai târziu
era stabilit un preț de
102 milioane lei.

CAP Vârteju din
comuna Măgurele îi
vinde tot lui Hododi
ceea ce îi închiriasse în
Elegiei 25 încă din '90.
Totul pe suma infimă de
un milion de lei! Un an
mai târziu, doar con-
strucțiile din Elegiei 25
erau evaluate la 90,4
milioane lei.

Tot în '92, în luna
martie, Andrei Hododi
cumpără de la CAP
Glina ferma zootehnică
și 60.000 mp pentru 33
milioane lei, acareturi
care un an mai târziu
au valoarea stabilită la
1,4 miliarde lei, iar în
octombrie cumpără ferma CAP-ului Corbii
Mari, din județul Dâmbovița, împreună cu
75.000 mp, terenul aferent intravilan. La
Corbii Mari a dat 60 milioane lei, pentru
ca un an mai târziu investiția lui Hododi în
județul Dâmbovița să fie evaluată la 1,1
miliarde lei.

Există întrebări pentru toate aceste
„mici” cumpărături: de unde banii, cum
s-au desfășurat licitațiile, cum s-a ajuns la
asemenea subevaluări.

Un nabab făcut din credite bancare

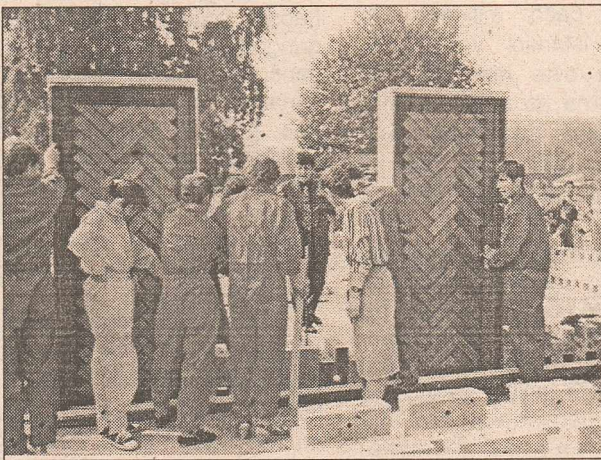
Hododi are credite de 5 mi-
liarde lei la BRCE și poate și la
alte bănci. Cum le-a obținut și pe
ce garanții, patronul Durref-ului
refuză să ne explice (mai puțin
cele 2 miliarde lei, ajutor de la
Florin Georgescu). Cert este că,
dacă la începutul lui '93 Andrei
Hododi avea doar 370 de mi-
lioane lei credite bancare, la
sfârșitul aceluiași an datoriile lui
la bănci ajunseseră la peste 1 mi-
liard de lei. De altfel, '93 este sin-
gurul an în care descoperitorul
Durref-ului nu-și încalcă statutul
propriei societăți comerciale, în
sensul în care își depune bilanțul
financiar — contabil la Registrul
Comerțului. Probabil că 1993 a
fost singurul an bun pentru
Hododi.

Maestrul din
Elegiei 25 afirmă că
„el nu a fost executat,
pentru că a împrumu-
tat de la băncile cu
capital de stat” și că
„cei care veghează ca
în România să existe
o ordine economică
nu vor da voie să i
se ceară să-și
plătească datoriile
(trebuia să o facă
încă din martie '95),
cum de altfel nici nu
au dat voie până în
prezent”, sprijinitorii lui fiind „președintele și
primul ministru”. Hododi lasă să se înțeleagă
că Ion Iliescu și Văcăroiu ar fi intervenit pe
lângă instituțiile bancare creditoare. Cert
este că are ca aiați pe ministrul cercetării,
D.D. Palade, pe ministrul tineretului,
Alexandru Mironov, pe Mișu Negrițoiu și
SRI-ul care îl păzește în permanență.

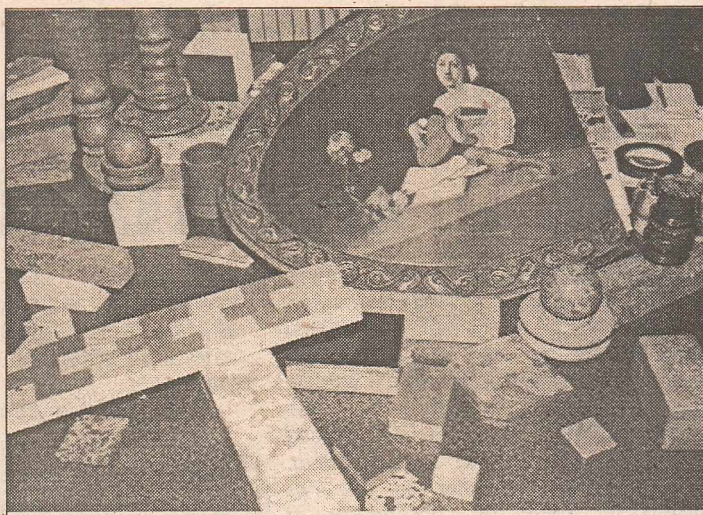
Cine este Andrei Hododi, omul sprijinit
cu atâta ardoare și cu atât de mulți bani?
O persoană care afirmă că are diplomă de
inginer constructor deși înainte de '90 a
funcționat ca tehnician, este marele
descoperitor care, în brevetul de invenție al
materialului Durref,

a confundat for-
mula chimică a
ipsozului cu cea
a varului (decanul
Facultății de
Chimie Industrială
din București,
doamna profeso-
ră Andronescu,
a descoperit
această enormi-
tate) și este cel
care a confundat
noțiunea de re-
zistență la rupere
cu cea a modulu-
lui de elasticitate,
fapt confirmat de
directorul științific
al INCERC, Lăzar
Șerban. Această
ultimă idioteție a
debitat-o într-o
ședință la guvern,
în fața primului
ministru Văcăroiu,

a ministrului Mironov (care este chiar profe-
sor de fizică), a ministrului cercetării, Doru
Dumitru Palade, precum și a altor specialiști
prezenți acolo. Hododi este cel care a
încheiat 54 de contracte de construire a
unor case cu un material neomologat, cu
care nu are voie să iasă până acum pe

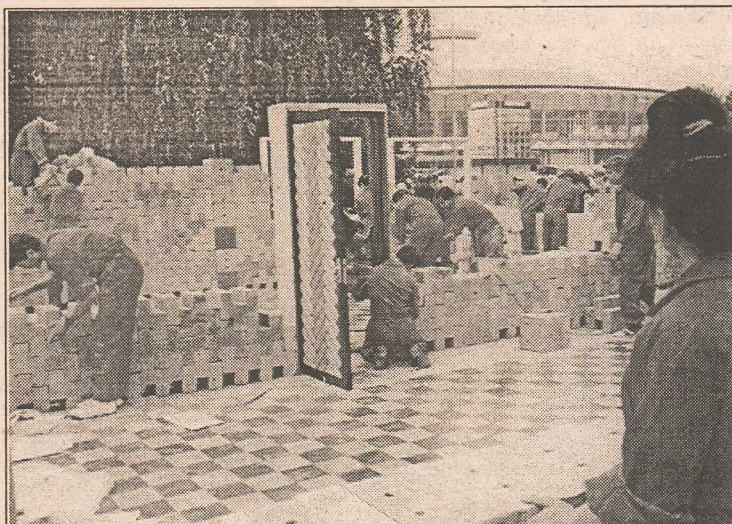
Parchetul pe post de ușă la intrare

Fotografii de IONEL PUICĂ

Kitsch-ul Hododi

piată, dar de pe urma cărora a încasat bani
în avans. Este cel care afirmă că își ridică
o casă de 100 mp în numai 8 ore, dar care
în 4 august n-a reușit acest lucru, deși a
pus 40 de muncitori la muncă. Andrei
Hododi este cel care spune că acea casă
de 100 mp, construită din Durref, costă doar
27 de milioane de lei la cheie, cu instalații
sanitare, lustre, pardoseli și faianță, dar
care, la magazinul său din I. Câmpineanu
63, îi rezervă surpriza să constată că tre-
buie să o cumpere cu 35,5 milioane lei. Tot
Hododi spune că dacă vrei o casă de 250
mp el ți-o face cu 48 milioane lei, dar în
realitate, conform contractului, te costă 81

Oare Andrei Hododi a plătit spațiul pe care îl ține ocupat din 4 august '95 la Expoziție, inclusiv în zilele TIB-ului?

milioane lei, iar fundația casei o plătești se-
parat și se execută cu mijloacele și materi-
alele beneficiarului. De fapt, dacă închei
contractul cu Durref SRL, observi că în
prețul casei nu intră nici montajul faianței,
al marmurei și al utilităților în băi și bucătărie,
nici montajul obiectelor de iluminat și nici
casa nu ți-o ridică în 8 ore, ci în 90 de
zile cu tot cu fundație!

Andrei Hododi este singurul inventator
din lume care nu-și poate aduce aminte în
ce țări ale lumii și-a brevetat invenția. În
fine, Andrei Hododi este cel care a con-
struit la Expoziție un kitsch de 100 mp, ale
cărui cărămizi deja au început să se crape
sau să se macereze. În rest, să auzim
numai de bine! Dacă o să mai putem!

P.S. Curtea de Conturi a deblocat
cele 550 de milioane lei. Oare unde vor
ajunge banii?

Va da banii pe campania electorală a
lui Verdeț și comp. proaspătului PSM-ist
Andrei Hododi? În acest caz PSM va
șubrezi precum tribuna lor pe care vor s-o
construiască din Durref. Atenție că intră la
apă!

RĂZVAN BUTARU

Deși bombele încă mai cad în Bosnia

Începe cursa afacerilor de după pace

Adevărul este că această cursă pentru reconstruirea Bosniei a început mai demult, iar americanii sunt ultimii veniți dar și cei mai importanți ofertanți. Prin canale diplomatice intențiile și planurile SUA în materie au ajuns la președinția spaniolă a Uniunii Europene și de aici la Sarajevo. Departamentul de Stat își rezervă într-un fel rolul de coordonator al acestui program. Cei care vor oferi patru miliarde de dolari din suma necesară reconstrucției în Bosnia vor fi Japonia și țările islamice. În documentul încă secret denumit „Concept Paper” țările din Uniunea Europeană au și ele locul lor rezervat, dar contribuția lor financiară efectivă va fi, cel puțin în prima fază, minoră. Și Banca Mondială este indicată în acest plan, urmând să garanteze logistica acestei injecții cu dolari, sau, dacă vreți, infrastructura tehnică a proiectului.

Potrivit unor organe de presă occidentală, care au intrat în posesia unor părți din aceste documente, programul are de fapt în vedere un plan de reconstrucție pentru întregul spațiu ex-iugoslav. Astfel Croația va avea la dispoziție, imediat ce pacea va intra în vigoare, un fond de 1,5 miliarde dolari ca să-și vindece rănilor de război. Alți 1,9 miliarde dolari ar urma să fie utilizați pentru scopuri umani-

tare, inclusiv pentru asigurarea condițiilor de viață pentru miile de refugiați, musulmani în cea mai mare parte, care se află în diverse localități croate.

Dacă acest program va fi realizat

În pocherul diplomatic care s-a jucat în legătură cu realizarea păcii în Bosnia, un argument demn de luat în seamă au fost banii. Este vorba de banii oferiți pentru „a face să prospere o țară care va fi democratică”, după expresia diplomatului american Daniel Server, coordonatorul programelor de ajutorare în Bosnia al guvernului de la Washington.

așa cum a fost proiectat, în decurs de trei ani toate familiile obligate să ia calea bejeniei în timpul războiului vor fi reînstate. Nu se știe ce se va întâmpla cu acele familii care au fost supuse epurărilor etnice și ale căror cămine fac parte acum din teritoriile inamicului. Acest miniplan Marshall cuprinde și alte capitole, numai că bosniacii consideră că sumele oferite sunt minore față de necesități. Astfel, președintele Camerei de Comerț din Bosnia, Mensur Smilovici, a declarat că numai pentru lucrările de reconstrucție din Sarajevo ar fi necesară,

într-o primă etapă, suma de 2 miliarde dolari. Refacerea - spune el - presupune nu numai asigurarea de locuințe, ci și repunerea în funcțiune a fabricilor distruse.

Tot acest program are desigur și o încărcătură politică, nu numai economică. Condiția ca el să fie îndeplinit este în primul rând ca pacea să triumfe. Or, cum se știe, armistițiul anunțat de Bill Clinton la Casa Albă nu a intrat în vigoare din cauza faptului că nu se poate asigura alimentarea cu gaze a orașului Sarajevo, ceea ce constituie una dintre condițiile preliminare ale acordului de încetare a focului. Apoi, nici principiile păcii, convenite la Geneva, nu întrucesc unanimitatea. Fiecare parte încearcă, acum când lumina păcii se întrezărește la capătul tunelului, să intre în posesia a noi teritorii, punând marile puteri în fața faptului împlinit. Așa încât decupajul teritorial convenit s-ar putea să sufere noi modificări.

Mai există și o altă explicație a mizei politice. SUA și puterile occidentale vor să-și păstreze influența în regiune, trimitând o puternică forță a NATO. Dar planul de redresare economică îi are ca protagoniști pe japonezi și țările musulmane producătoare de petrol și pentru că Washingtonul nu dorește o pătrundere

prea masivă a Germaniei în Croația și Slovenia, intrate de fapt în sfera de influență a acesteia. Pe de altă parte, dar nu în ultimul rând, atât SUA cât și Franța sau Anglia (țări care au avut mulți soldați printre „căștile albastre” ale ONU) vor să se asigure că societățile lor comerciale vor fi privilegiate în dezvoltarea economică și a comerțului din spațiul iugoslav, imediat ce tunurile vor înceta să mai fie auzite. Cum va reacționa Rusia la această „insertie” occidentală? Vestul a încercat să nu irite prea mult Kremlinul, care și așa privește cu ochi critici alte inițiative occidentale în Europa, cum ar fi extinderea NATO.

Iată deci că și construirea păcii în Bosnia și în ex-Iugoslavia nu este lipsită de tensiune și de un anumit suspans.

În afară de problemele extinderii spre Est, angajării militare în Bosnia, asigurării flancului sudic european, NATO este frământată și de perspectivele mileniului următor, când pericolele la adresa securității membrilor săi nu vor fi mai mici, chiar dacă a dispărut Pactul de la Varșovia. Printre scenariile studiate la sediul din Bruxelles al Alianței figurează modalitățile de reacție în caz de terorism nuclear, sau de amenințare din partea țărilor islamice ori din partea lumii a treia, de data aceasta din motive economice.

Cum va reacționa NATO în cazul în care orașe precum Boston sau Los Angeles ar fi supuse unor amenințări nucleare de către niște teroriști care au intrat în posesia unui asemenea tip de arme de distrugere în masă? Ce trebuie să facă

NATO acum pentru a preveni o asemenea eventualitate? Sau o altă posibilitate care se întrezărește: care va fi reacția Alianței în cazul în care milioane de africani, împinși de foamete și mizerie, vor năvăli prin toate mijloacele posibile și înfruntând toate riscurile în Europa?

Sau dacă milioane de fanatici islamici vor considera că este momentul să pună mâna pe arme împotriva „Satanei capitaliste”, cum sunt deja denumite SUA și aliații săi de către Iran și Irak?

După mai bine de 45 de ani de la înființare (4 aprilie 1949) NATO are nevoie să gândească în alți termeni politica sa și pentru aceasta experții săi militari alcătuiesc planuri, servindu-se de mijloacele cele mai moderne. Desigur, detaliile acestor scenarii nu se cunosc, dar

Lumea cu geometrie variabilă

NATO și sfidările mileniului al treilea

problemele au fost puse. Și cele enumerate nu sunt singure. Surse oficiale din Bruxelles, citate de presa occidentală, au arătat că experții militari ai Alianței nu scapă din vedere nici alte posibilități prin care propria securitate ar putea fi pusă în pericol. Unul dintre scenariile cele mai oribile ar fi acela ca Rusia, trezită din haosul economic și din degingolada politică, să încapă pe mâna unor naționaliști agresivi care să reia politica hegemonică a Moscovei cu mijloace militare. Cum va reacționa NATO la această teribilă provocare din partea unei țări care are încă un uriaș potențial nuclear?

Dar NATO trebuie să se pregătească nu doar pentru asemenea scenarii apocaliptice, ci și pentru situații care au devenit deja practică obișnuită. Este vorba de angajarea forțelor NATO în

Bosnia (practic prima intervenție militară a Alianței în Europa), sau de participarea la operațiunea „Furtuna Deșertului”, condusă de SUA împotriva Irakului. Iar aceste „sfidări” regionale devin tot mai numeroase. Sau cum vor răspunde SUA în cazul în care opoziția Rusiei de

extindere a Alianței va avea și o componentă militară?

Experții NATO au de lucru, așadar, iar aceste posibile provocări infirmă teza, vehiculată de Moscova, că o dată cu dispariția bipolarității politice a lumii nu ar mai fi nevoie de existența Alianței.

Pagină realizată de ȘTEFAN NICOLAE ■

De ce a întârziat stagiunea la Teatrul Național

□ „Tamerlan cel Mare” are bani dar n-are spor

Victor Ioan Frunză este un regizor al recordurilor. Singur își propune niște curse în care nu mai concurează aproape nimeni. O inițiativă personală, deci.

În primăvară a propus la Teatrul Național din București două spectacole: „Don Juan” și „Tamerlan cel Mare”, pe care să le repete în paralel și să le lanseze în toamnă, pe la începutul stagiunii chiar. Fănuș Neagu a fost entuziasmat. De mult n-a mai avut un astfel de regizor prin bățatură. Totul a fost pus în mișcare, s-au găsit bani pentru proiect chiar și la Banca Națională. Cu un an în urmă, Fănuș Neagu l-a făcut pe V.I. Frunză golan pentru că a avut curajul să pună în scenă „Satyriconul” lui Petronius. Acum a apărut la o conferință de presă unde și-a pus cenușă în cap: „Eu nu sunt ca alții înțepenit în proiect.”

Nici un alt proiect n-a mai avut o astfel de lansare. Faxul teatru-

lui a început să funcționeze după luni și luni de uitare și redacțiile au fost bombardate de comunicate. „Tamerlan cel Mare” de Marlowe va fi cea mai mare producție din istoria Teatrului Național cu peste o sută de personaje. „Don Juan” nu este decât reluarea unui spectacol realizat cu câțiva ani în urmă. Distribuția era fascinantă: Ovidiu Iuliu Moldovan, Maia

Victor Ioan Frunză

Morgenstern, Gheorghe Dinică, Dan Puric, Ilinca Goia etc. Adriana Grand a făcut schițe și desene pentru o scenografie somptuoasă. V. I. Frunză a ajuns cel mai modern regizor român, cu telefon mobil și totodată cel mai curtat de ziariști.

Până la închiderea stagiunii, „Don Juan” era aproape pus pe

scenă. Dar în vacanță Victor Ioan Frunză a început să refacă „Trupa pe butoaie” împreună cu UNITER-ul și a reușit.

După vacanță însă au început problemele. Actorii s-au săturat de repetiții, scena mare era blocată de „Tamerlan”, stagiunea a început cu întârziere, Gheorghe Dinică s-a retras din distribuție, la fel și Dan Puric, a apărut Gheorghe Visu și aproape totul a fost reluat. Prin teatru se șoșotește, directorii se tem de zvonuri false, de boicoturi. Nu se mai repetă altceva în afară de spectacolele lui Frunză. Deci atmosfera în Național nu e veselă, nici optimistă, cel mai mare spectacol este așteptat la rampă, dar nu apare. „Don Juan”, „Trupa pe butoaie”, „Tamerlan cel Mare” - un record pe care Victor Ioan Frunză nu l-a atins încă.

REMUS ANDREI ION ■

Marin Sorescu este recidivist

venționat, aprobată de o comisie condusă de ministrul culturii de atunci, **Marin Sorescu**.

Cum **Marin Sorescu** se obișnuise să tot publice în serie, *La lilieci* s-a înfruptat și din „comenzile de stat”. Avea deja un volum masiv, ediție definitivă, tipărit la „Scrisul românesc” pe banii Departamentului pentru Informații al Guvernului. Nevasta, patroană la Editura Creuzet, l-a con-

vins pe Ion Văduva Poenaru să-i cumpere tot tirajul cărților pentru Cultura Națională sau bibliotecii. **Marin Sorescu** a fost și cel mai jucat dramaturg contemporan, pentru că toți directorii de teatru pe care i-a numit s-au grăbit să-i monteze o piesă.

Spre sfârșitul ministeriatului și-a mai pus câteva volume pe lista „comenzilor de stat”. Pesemne era invidios pe

concurență (Fănuș Neagu, Romulus Vulpescu, Dinu Săraru, Eugen Simion, Corneliu Leu s.a.). Dar nu și-a publicat volumele la editurile de stat, a luat subvenția pentru Editura Creuzet. Așa se face că recent a mai apărut un volum de zise „poezii pentru copii”, cu desenele autorului, pe nume „Lulu și Gulu Gulu”. Chiar și după ce nu mai este ministru, Marin Sorescu recidivează. El este până acum cel mai publicat autor dintre cei care susțin Puterea.

R.A.I. ■

Haijinii români au intrat în circuitul mondial al valorilor

Autorii români de haiku alcătuiesc la ora actuală o insolită familie situată în avangarda promoțională a literaturii române. Lipsa de complexe, deschiderea către competiția universală, dinamismul și inițiativa personală, globalismul au contribuit la apariția unei constelații de personalități ale genului, care publică frecvent în cele mai celebre reviste din lume, din Japonia până în Statele Unite.

Multe nume precum Constantin Abăluță, Ion Codrescu, Florin Vasiliu, Șerban Codrin (un scriitor, importaht, despre care se vorbește prea puțin), Olga Duțu, Laura Văceanu ș.a.

se numără printre laureații unor concursuri cu mii de participanți de pe toate continentele. Au apărut și primele cărți publicate în străinătate, ultimul titlu fiind „Flori nevândute” de Ion Codrescu (Editura Hub, Anglia). Pentru acești discreți și pe nedrept marginalizați poeți, a debuta într-o ediție bilingvă sau trilingvă a devenit un fapt normal.

Toate aceste considerații preliminare au fost reconfirmate de actuala ediție a Colocviului Național de Haiku (Mamaia, 8-10 sept. a.c.), organizat de către Societatea de Haiku din Constanța, al cărei președinte a fost poetul și

graficianul Ion Codrescu. Evenimentul central al reuniunii l-a constituit audierea comunicării „Legătura și schimbarea - ghid practic pentru compunerea poemului renku”, aparținând lui Tadashi Kondo (cel mai mare poet al Japoniei contemporane) și lui William J. Higginson (SUA). Cu un atelier Haiku și unul de scriere a poemului renku, cu dezbateri interesante și lansarea unor volume de valoare precum „Singurătatea ciclopului”, al maestrului Constantin Abăluță, „Dincolo de tăcere”, de Șerban Codrin, „Liniste de mătase” de Ioan Găbudean ș.a., întâlnirea de la Mamaia a fost un

succes.

Premiile revistei **Albatros** din Constanța (una dintre cele mai bune publicații similare din lume) au revenit în acest an scriitorilor

Elizabeth St Jacques (Canada), Günter Klinge (Germania), Robert Spiess (SUA), Radu Patrichi (România, Constanța) și Ștefan Isaic (elev din Constanța). Ar fi în avantajul culturii române dacă Uniunea Scriitorilor ar sprijini această prestigioasă revistă aflată în impas, precum și viitoarea ediție a Festivalului Internațional de Haiku, organizat împreună cu Societatea Britanică de Haiku în anul 1996.

CONSTANTIN SEVERIN ■

Toate artele

Un mecanism al cerului

Mi-a scris.

E prima scrisoare de la el. Ne-am întâlnit de (prea) puține ori, la șezători sau conclavuri scriitoricești.

De iubit îl iubesc de mult.

Și iubirea începe, e știut, cu admirarea.

În preajma lui, crisparea mă împiedică să fiu afectuos și dezinvolt. Dar acum când stau ghemuit și scriu pe genunchi, ca asirii, prind curaj și îi strig din aburii paginii: Îți mulțumesc, Ioanid!

Mi-a scris.

Cel pe care îl socotesc de ani și ani, cu netulburare, un mare poet, Ioanid Romanescu face cu mine schimb de singurătăți și, o dată cu ultimele lui cărți, îmi trimite, la ceas de toamnă, vocabule de brumă.

Zice: „Stimate și iubite Dom' Tom, am bulibistat-o rău. Am dat în tuberculoză cavernoasă. Blestemată generație am mai fost!”

Când mă uit, uneori, la cei care vin din urmă (în majoritate zgomotoși, inculți și cu pretenții, ba - încă - și „demolatori”), mă apucă sila. Da' Dumneavoastră să nu Vă lăsați, Dom' Tom! Vă rog să fumați mai puțin și să iubiți fomeile (cum se spune în nordul Moldovei), pentru că ele (nu numai în viziunea lui Balzac) sunt în primul rând pentru artiști. Vă trimit ultimele două cărți. Multă sănătate și tot ce doriți! Cu profund respect și devotament, vă îmbrățișez fratern. Ioanid.”

Cum să răspund?

Să-mi cer iertare că am divulgat blestemata „taină” a suferinței sale? Poate așa mai tulbur, sensibilizând-o fie și numai pentru o clipă, atenția unei lumi ce i-a uitat pe poeți; lume în vibrare când zăngăne muzici „metalice”, când fotbalistii își ciocnesc ținuturile și când - citez - fomeile frumoase își cheltuie farmecele la Istanbul.

Poeții?

Nu li se mai „publică” nici ferparele, ei își târaie în cetăți bolnave umbrele firave, ei încă se bat cu morile de vânt, păguboși și săraci, coborând caldarâme cu „netrebnica” lor strălucire.

Nu trăiesc altfel nici învingătorii din stirpea cărora face parte Ioanid Romanescu (învăgători, adică zidiți în litere cu nume și parfume) și îmi este peste măsură de greu să înțeleg răul care îi surpă.

Ioanid: n-a fost și nu e primar (ambasador, senator), n-a fost slujbaş al Puterii (în vremuri vechi și noi), nu s-a chivernisit cu conac și Mercedes, nu și-a serbat onomastica la Paris, nu s-a tăvălit (cu poze și interviuri) în cearșafurile maculate ale ziarelor. N-a colecționat premii și titluri. O fi luat, când și când, Ordinul Jartierei de la vreo fomeie din miazănoapte, va fi fiind templier al Pagubei și Inocenței, trezorer al prafului de pe tobă, dăruitor de indulgențe, duelgiu fără spadă și adversar, caligraf de himere).

Ioanid: nimeni nu e ostenit de luminat, numele lui.

El există trudind pentru noi, dar fără noi, simplu, schivnic al unei vieți foșnind de miracole, solemn, cast îndurerat.

Se denunță singur:

„Scrie! te trezești spunându-i umbrei de lângă tine care chiar crede că inventezi - greu să priceapă că nu ești decât

un mecanism al ceasului, pe care numai Dumnezeu știe să-l folosească (...)” Creatorul a făurit mecanismul nimit în lexicoane Ioanid Romanescu din cele mai friabile „materiale” avute la-ndemână; de aceea întreg, chipul poetului, pare a fi piele de lacrimă.

Aruncat într-o lume de demoni, solidar cu lumi de fantome, refuzat de convențiile domestice, cu dorul de a se retrage în păduri sau în Cuvânt, acest poet ținut deasupra apelor de propria-i forță, pare împăcat cu un implacabil destin:

„Un loc de pământ e prea mult, nu-l vei avea, nu se poate - inexistent vei fi între ei, puternic în singurătate prin tine trec păsări în zbor și spui că-i un vis, o părere - alcătuire a renunțării, ce nu are cum să dispare”.

GHEORGHE TOMOZEI ■

SCRISORI DE LA MAȘINA DE SCRIS

● **DOLLY OPRISAN, Constanța.** V-am mai explicat: aștept de la dv. texte literare propriu-zise, nu scrisori. Nu am competența necesară ca să mă pronunț în probleme de viață.

● **VALENTIN GARDEI FILIP, București.** Aveți sensibilitate multă și talent puțin. Mai bine era invers.

● **VALENTIN BASARAB CENUȘĂ, Turda.** Sfaturile pe care mi le dați (deși mi-au provocat fiori de groază, în special acela cu găsirea unui continuator) le reproduc, după cum vedeți, chiar în acest număr. Nu intenționez să le urmez, dar îmi place cum sunt formulate.

Dintre murphisme pe care mi le-ați trimis, puține au umor. Nu înțeleg, de exemplu, ce găsiți comic în următoarea constatare:

„Găinile nu dau căldură, dar clocesc.”

De asemenea, nu înțeleg de ce, în unele cazuri, stricați efectul glumei cu câte-o con-

tinuare inutilă:

„Dacă nu pricepi genul de muzică, nu da radioul mai tare (aici trebuia să vă opriți! - nota mea, Alex.Șt.): fii practic - scoate-l din priză!”

În sfârșit, îmi displace și excesul de „aparat critic” (titluri, subtitluri, paranteze explicative, nume pitorești de autori etc.). Toată această recuzită livrescă anulează impresia de umor operativ, americanesc (specifică „legilor lui Murphy”) și transformă textul într-o parodie laborioasă și cam plictisitoare.

Iată acum, extrase din contextul baroc, și murphisme care mi-au plăcut:

„Dacă ceea ce gândești este prost, vei fi înțeles de toată lumea.”

„Întotdeauna dorința de a comunica se va lavi de dorința similară a celorlalți.”

„Cărămida ce te lovește în moalele capului emite în cădere un sunet caracteristic, pe care numai cei aflați în afara traiectoriei acesteia îl aud.”

„Cine n-are bătrâni să fie precaut: aceia care sunt de vânzare au, în genere, prea mari tarifele!”

Povestirile dovedesc că aveți fantezie, că folosiți cu dexteritate și uneori chiar cu artă limba română, dar sunt sofisticate și nu pot fi publicate. Oricum, mi-ar face plăcere să-mi mai scrieți.

● **VIOREL OPREA, Mizil.** În Surâsul neputinței există câteva momente remarcabile prin dramatism: doborârea bradului („Era ca o săgeată uriașă pe care n-o va folosi nimeni, niciodată, pentru că menirea ei era aceea de a se înfige în nori, și cine e atât de prost încât să tragă în nori.”), criza de nebunie a băiatului care își tratează tatăl mort ca și cum ar fi încă viu („Tot ce i-am întins cu lingura s-a prelins pe lângă buzele înțeleștate, apoi pe pernă și așternut. I-am așezat în gură o țigară aprinsă, dar ea se stinse repede.”) etc. Povestirea, în ansamblul ei, este impresionantă, deși cuprinde și unele dezvoltări inutile. Intenționez s-o public, dar vă rog să faceți anumite tăieturi (așa cum se curăță pomii, primăvara, de crenguțele de prisos) sau să-mi dați mie mână liberă să elimin câteva pasaje.

Desen de LINU

De asemenea, vă rog să-mi trimiteți o fotografie și un curriculum vitae.

● **DANA B., Târgu-Jiu.** Textul romantic și naiv pe care mi l-ați trimis are valoare numai pentru dumneavoastră - o valoare sentimentală. Ca literatură nu înseamnă nimic.

Texte sub lupă

● **MARIO S., Târgu-Mureș.** Răspunsul de mai sus vi se potrivește și dv., chiar dacă mi-ați trimis versuri, nu proză. Mesajele adresate iubitei dați-i-le direct ei și nu mă folosiți pe mine ca intermediar!

● **C.E., Craiova.** Aveți dreptate: patriotismul nu constă în a interzice orice observație critică la adresa patriei. Din păcate, însă, articolul în care dezvoltăți această idee se bazează pe o retorică simplistă și o ironie ieftină:

„un românaș de-al nostru se comportă ca un înjurat de mamă când cineva îi vorbește de rău țărișoara” etc.

● **IZABELA POPA, Glodeni, Lăculețe, Dâmbovița.** Faceți o nedreptate bănuind-o pe secretara de la Flacăra că nu-mi înmânează scrisorile dv. Nu este chiar atât de... geloasă.

Versurile pe care mi le-ați trimis de-a lungul timpului sunt, aproape toate, publicabile. Dar nu mai mult decât atât. Le lipsește scânteia care să le facă de neuitat:

„Aștept să mi se limpezească izvoarele năucite/ de noianul atâtor răspunsuri/ care devin mereu întrebări./ Până și tu, dragul meu trup străin/ ești un semn de-ntrebare/ sub care mă zic și dezic.” etc.

● **SORIN ANDRONACHE, Hațeg, Hunedoara.** Articolul Huligani în uniforme de polițiști l-am dat redactorului șef al revistei Flacăra, Răzvan Dumitrescu. Faptele incriminate de dv. trebuie verificate, pentru că este vorba de prestigiul unor polițiști, iar pe dv. (iertăți-mă) nu vă cunosc și nu pot gira afirmațiile pe care le faceți.

● **ELENA ALBU, Brăila.** Versurile sunt desuete. Am să public totuși, în viitorul apropiat, poemul Presimțire, pentru că are două sau trei imagini îndrăznețe.

● **VERONICA TOACSEN, Lupeni, Hunedoara.** Deși cuprinde (ca și data trecută, de altfel) mici imperfecțiuni stilistice, proza dv. continuă să

fie frumoasă și învăluitoare, să aibă putere de seducție, ca o poveste a Șeherezadei. A apărut, ca o noutate, și o undă de umor, expresie a unei feminități jucăușe, ceea ce mărește farmecul narațiunii.

Povestirea Jocul, care ar putea fi subintitulată „scurt tratat ironic despre dragoste și

țărânu I.L. Rebedea. Aș publica acest fragment, dar vă rog să mi-l retrimiteți, dactilografiat și însoțit de o fotografie a dv. (cea dinainte a dispărut la tipografie; probabil a luat-o cineva să doarmă cu ea sub pernă).

● **IULIA ATOMULESEI, Suceava, EMIL PERȚA, Geoagiu, Hunedoara, ȘO-CRATE NICOLAS UTICĂ, Petroșani, NARCIS DAJU, Târgu-Jiu.** Sunteți la un pas de a deveni scriitori. Un pas mic pentru omenire, un salt

Sfaturi de la un corespondent

Stimate domnule Alex Ștefănescu,

Ceea ce întreprindeți - heliadismul acțiunii dv. - este benefic pentru cultura românească scrisă a acestui final tulbure de mileniu! (Și, dincolo de orice altceva, este absolut admirabil curajul dv. - probabil că nici dv. înșivă n-ați avut de unde să știți cu certitudine de câtă putere de muncă dispuneți, o muncă al cărei volum face să se „sparie gândul”!) Și să vă dea Domnul și pe mai departe putere și sănătate! (Puțini s-ar „înghăma” la „jugul” unei asemenea „misii”!)

Iată însă și câteva sfaturi:

a.) Probabil că v-ați gândit: e nevoie și de un continuator, un discipol, un ucenic (măcar unul), onest și la fel de dezinteresat ca dv., vom avea nevoie de el (atât dv., cât și noi, care vom fi din ce în ce mai mulți!)

b.) Întreprinderea va trebui să devină (presiunea valorică o va impune cândva!) heliadescă cu adevărat (mai apoi, maioreșciană, chiar!); așadar: cei care-și așteaptă rândul la „glorie” literară ar trebui să dovedească un grad de „profesionalitate” ceva mai ridicat - „scriți, scriți, orce, numai scriți...” va trebui să aibă fireasca urmărire „faceți, iară nu stricați!!!” („Decât două traducții proaste, mai degrabă una originală” - scriere - „dar”... bună!!!)

c.) Pentru a evita, cât de cât, „inflația” de texte cu adevărat minore (ca registru artistic), poate că cititorii și apoi - inevitabil - scriptorii (victime uneori chiar în sens propriu al termenului!) rubricii dv. ar trebui să fie ceva mai „în temă cu cerințele, exigențele” prozei, domeniu prin excelență narativ! (Or, de multe ori, ceea ce apare la rubrica „Mașina de scris” sunt texte „mecanice” sub mai multe aspecte...)

VALENTIN BASARAB CENUȘĂ, Turda

căsnicie”, se mai remarcă prin suspense, prin atmosfera fantastică, prin descrierea cu aplomb a unei ambiante specifice stilului nostru de viață de azi. Aș publica-o, dar este prea întinsă. (Într-o pagină de revistă încap maximum 180 de rânduri text dactilografiat, fără ilustrație.)

Fragmentul de roman, la fel de bine scris, are ca punct de atracție actul notarial referitor la schimbul de terenuri dintre Mihai I, regele României, și

uriază pentru dv.

● **EDUARD PAPP, București, AUREL VOICU, V.Nandrii, Dârmănești, Argeș, VASILICA BASARAB, Galați, C.BISTRITĂNEANU, Caracal, MARGHIOLIȚA HUSCA, București, MIROSLAV DRAGOMIRESCU, Cluj-Napoca, ELENA GRIGORIU, Reșița.** Ceea ce scrieți dv. n-are legătură cu literatura. Vă aștept cu colaborări pentru rubrica Scrisori de la autori furioși.

Știu că știți, dar țin să vă amintesc

■ La rubrica „Mașina de scris” se primesc texte literare de la autori din orice categorie: tineri sau bătrâni, începători sau consacrați, bărbați sau femei, români sau neromâni, cu studii sau fără studii.

■ Textele trebuie să fie dactilografiate sau cel puțin scrise lizibil. Dacă aveți încredere în valoarea lor, trimiteți-mi și o fotografie a dv. și un curriculum vitae. Dactilogramele, manuscrisele și fotografiile nepublicate NU se restituie.

■ Vă rog să nu mă căutați la telefon și să nu mă vizitați la redacție. TOATE scrisorile dv. vor primi un răspuns în cadrul rubricii „Mașina de scris”.

■ Cele mai valoroase texte se publică în cadrul rubricii „Mașina de scris”, în ordinea sosirii lor. Toate textele publicate în cadrul acestei rubrici candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă, anual, la 1 noiembrie.

■ Tot dintre corespondenții rubricii „Mașina de scris” se aleg autorii cărora li se asigură publicarea unei cărți (pe bază de contract). Numele lor este anunțat la fiecare 1 martie.

■ Plicurile trebuie trimise la următoarea adresă: Alex Ștefănescu, la redacția revistei „Flacăra”, Piața Presei Libere nr.1, sector 1, 71341 București.

Un spirit boem: Gheorghe Ionescu

Nu știu nimic despre Gheorghe Ionescu. Nu știu câți ani are, nu știu dacă a mai publicat, nu știu cu ce se ocupă (în afară de poezie). Îi cunosc doar înfățișarea, vag, prin intermediul unui autoportret (pe care îl și reproduc în acest număr).

În schimb, n-am nici o îndoială că este un poet talentat. Spirit boem (așa cum reiese din versuri, nu din biografie, pe care, repet, n-o cunosc), el face din cuvinte un fel de petarde fumigene pentru a se apăra de urâtenia și de farmecul pervers cu care îl asediază Bucureștiul. Este un București turcit, franțuzit, proletarizat, alcoolizat, fesenizat, minerizat și gheorgheionescizat.

Hoinar și contemplativ, poetul iese câteodată, fără să-și dea seama, din perimetrul Bucureștiului și ajunge în alte țări sau în spații imaginare, păstrându-și însă scepticismul și verva satirică, adică... bucureștenismul. El este nu numai un boem, ci și un stilist, care își face bijuterii lingvistice, din acelea pe care nu le pot fura hoții de buzunare din capitala Valahiei.

ELEGIA A PATRA VESTICA

Într-o noapte când stelele păreau decorații sovietice
agățate pe tunica unui general american,
m-am rătăcit printre magazinele de suflute
din aerogara părăsită de pe Aldebaran.
Un paznic șontorog mă somă: Stai că trag!,
îndreptându-și spre mine cârja în chip de pușcă.
Cerberul sé făcea că plouă, moțâind pe bancheta
unui Ford antediluvian care-i ținea loc de cușcă.
I-am dat paznicului un pac de mahorcă și m-a lăsat să mă duc
pe aleea unde fumegau sufletele femeilor ușoare.
Undeva, într-o piațetă pardosită cu plăci de marmură neagră,
suflete de criminali dansau cu suflute de bătrâne domnișoare.
Suflete de contabili conversau cu suflute de generali,
suflete de astronomi se plimbau cu suflute de croitorese
pe trotuare de andezit, în timp ce sufletele
unor pompieri voluntari flirtau cu sufletele marilor preotese.
Din loc în loc mă împiedicam de câte un suflut ingenuunchiat,
de țaran, care se ruga amarnic să plouă.
Suflete de boschetari se șteau din cețuri albastre,
dând peste cap pe nerăsuflăte sticle cu rouă.
Prin celelalte magazine era un amestec bizar
de suflute: prinți, cerșetori, șerpi, porumbei...
Câteva suflute de hingheri se târau
prin mărăcinișuri împietrite, cu sufletele câinilor după ei.
Într-un târziu, obosit, m-am așezat pe un bolovan
pierdut în miriștea cerului. Era mâine sau ieri?
Pe lângă mine trecu un suflut de cioban urmat de sufletele oilor sale.
Sufletul meu nu se vedea nicăieri.

CÂNTEC DESPRE ORAȘUL LUI BUCUR CIOBANUL

Respirația cartierelor muncitorești, mirosind a carne alterată,
a nicotină și a vodcă de doi bani.
Umbra Marelui Cioban, încovoiată,
hălăduiește printre mormane de gunoaie, de cinci sute de ani.
Vocile rapsozilor populari se suprapun peste vocile
cântăreților de muzică pop.
Cutremure isterice dislocă rocile
străbune și pereții blocurilor, lipiți cu pap.
Soarele cade peste oraș în fiecare zi ca o plească
pentru bișnițarii care se îngheșuie în "mergedesuri".
Alții au spirit, noi avem spirit de gașcă.
Alții au istorie, noi avem istorii cu două înțelesuri.
Așteptăm ceva ce nu se va întâmpla niciodată.
Totul ni se întâmplă pe neașteptate.
Viața ni se oferă ca o țărță nespălată
prin parcuri, la repezeală, pe la spate.
Moartea - un inger furat de țigani,
ne pândește cu șișul pregătit, fluturându-și părul de aur
în acest oraș care troznește între Carpați și Balcani
ca o nucă între două măsele de brontozaur.

PASTEL CU DULCEAȚĂ ZAHARISITĂ

Amurg de octombrie - tone de dulceată zaharisită
revărsându-se pe treptele de la intrarea Operei Române.
Vocea unei soprane celebre, suspendată în balconul înserării
ca o pereche de indispensabili, rămâne.
Figurant neglorios într-un oraș cu decoruri de mucava,
plimbând în lesă poezia - cățea maidaneză -
printre automobile care dispar ca bucățile de zahăr în ceștile cu cafea,
în curbele spațiului, în cea mai mare viteză.
Fiecare cu foamea lui aici în buricul Europei
sub care se deschide Marea Neagră ca un sex de țigancă -
aici unde babele se roagă pentru sănătatea prezidentului
și palavramentarii au conturi babane în bancă.
Aici unde soarele este o mămăligă uriașă răsturnată
în fiecare zi din ceaunul cosmic peste Munții Carpați
și stelele - sarmalele care nu lipsesc niciodată
din castroanele marilor bărbați.
Slavă, deci, mâncătorilor de sarmale,
mâncătorilor de mititei, mâncătorilor de rahat,
mâncătorilor de mâncători, căpăuni ai ospetelor tradiționale
unde tot ce mișcă în țara asta poate fi devorat.
În marele concasor al foamei naționale este strivită
substanța divină a celulelor mele bătrâne...

Amurg de octombrie - tone de dulceată zaharisită
revărsându-se pe treptele de la intrarea Operei Române.

NOCTURNĂ

Noaptea, prin tavernele orașului pustiu
îmi plimb morgia de alegător al lui Văcaru.
Hai la bomba "Trei Păduchi" să bem rachiu
de secară cu fantoma lui Stelaru.
Țoiul strălucește pe tejghea
ca un nud de balerină-n ploaie.
Doamne, numai spiritul ar putea,
sufletul să-mi spele de noroaie.
Poezia - straniu anotimp.
Jocul rândunelelor de mare.
Sângelui de vagabond, în schimb
alcoolul nopților polare.
Rece-alb absintul arzător
al uitării pentru veci, de sine.
Bețivan. Poet. Nemuritor.
Dumnezeu în palma lui mă ține.

STAMPĂ CU VAMPĂ

Mor plopii în orașul devastat
la miezul nopții, de bujori și crini,
când lunecă din tainice grădini
vampa de fum cu inorog mascat
și patrulează pe alei pustii
în timp ce din cvartale-n infinit
se-nalță un fantastic gâfâit
de troglodiți ce zămislESC copii.
Prin heleșteie se întrec amanți
în jocuri de amor cu adamiți.
În piețe, lângă focuri aciuți,
ghicesc trecutul marii capnomanți.
Fantomele se plimbă în calești
de abur pe un slin de bulevard.
Din cerul greu, de apatit și nard,
se-așterne colbul peste Bucuresci,
mătreață glorioasă înălbind
biserici, abatoare și statui,
și crângul ovilit unde stătui
la pândă, spiridușe-n pumni să prind
sau corcodușe - poate am visat.
Poate visez că am visat. Nu știu.
Vară de undelelemn încins. Târziu.
Mor plopii în orașul devastat.

ZĂPADA MIEILOR

Noapte balcanică târându-se prin noroaiele orașelor scufundate,
ca o aripă rănită, de albatros.
Trec ploile de iarnă, lungi trene de gladiole înecate.
Doar în poveștile copilăriei mai ninge frumos.
Ce lume este aceasta - întreabă călătorii pierduți
în lapovița care se cerne ca un nor de mătreață
cu stranii cimitire de uzine-mamuți
legănându-se pe banchize imense în ceață,
cu guri de canal larg căscate ce sorb
mari șuvoaie de timp,
cu tuneluri surpate
în pământul orb de sub cerul orb,
cu vânturi ce înjunghie trecătorii pe la spate,
cu istorii carnavalești, cu duhuri trândave
care bântuie prin ruinele lupanarelor,
cu furnicare de roboți printre ziduri bolnave,
cu zâmbetul omului invizibil
lățindu-se pe ecranele televizoarelor...
Ave!

Ave!
La porțile zeilor -
urători, turnători de ocazie.
Sub șenilele blindatelor se înroșește
zăpada mieilor
care a căzut pe străzi
după ultima razie.

Pagini realizate de
Alex Ștefănescu

Între două „prietene”:
 - De unde vii, dragă?
 - De la un institut de înfrumusețare.
 - Probabil că era închis...

- Doctore, nu știu ce să mai fac: tot timpul îmi vine să latru.
 - Și de când a început?
 - De când eram câțeluș...

Soția plânge și se lamentează:
 - Am înghițit lingurița din greșeală!
 - Nu face nimic, o calmează soțul, mai avem încă un serviciu complet...

ANECDOTE

- Cum de ați venit la poliție după șase luni ca să reclamați dispariția soției dv.?

- Cum să vă spun, domnule polițist? Până acum nu-mi venea să cred...

- Pentru că mi-ați salvat viața, scoțându-mă din apă, v-aș da 50 de lire, dar nu am la mine decât o hârtie de 100.

- Nici o problemă, poate mai săriți încă o dată...

- Unde te grăbești așa?
 - I-am cumpărat soției o rochie și vreau să ajung acasă până nu se schimbă moda...

ZECE DIFERENȚE

MONOLOG

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									

ORIZONTAL: 1) Stare de liniște. 2) Acțiuni de control. 3) Realizat pas cu pas - A înșela văzând cu ochii. 4) Încinse pe mijloc - Are treabă la oraș. 5) Aflate în cuvă! - A mișca din toate încheieturile. 6) Criteriu de selecție - Dreaptă în felul ei. 7) Măsurăți pe teren - Mediu de transmisie. 8) Nu lasă să-i scape nimic - În centrul bazarului! 9) Bun pentru datul în leagăn - Vecii vecilor - Apărute în seră! 10) Acțiune de colectare.

VERTICAL: 1) Stau pe capul unora - Nuci fără coajă! 2) A produce tensiune - Trasă de limbă. 3) Ca o lămâie - Cel mai al dracului. 4) Mod de atenționare. 5) Perete! - Într-un rebol! - Prins în lanțuri. 6) Fapta săvârșită - Apel! - Trei de la început(!) 7) Tip de pompă - În plină teză! 8) Îți interzice să riști. 9) Aflat prin apropiere - Oglindă cu ape adânci. 10) Determină o stricăciune.

Dicționar: AZA.

Dan POPA

ALEGERI

Integramă de Mihai ZGUBEA

NETERMINATE IREVOCABIL		GLAS DE PASĂRI BUNE DE PUS LA RAJĂ		LEGALE INDIFERENTĂ		AMINTIT OMUL DE LA HAN (dim.)		ÎN AVAL
ÎNCĂTUȘATĂ								
ÎROSITĂ								
								A ÎNTĂRĂTA
CURATĂ OCHI DE LANT								
		PICTOR ROMAN FIR DE URZEALA				PODOABA CAPILARA		
SĂRMULIȚĂ								
LEGENDĂ								
IVĂR LA REVEDERE!								
		POFTIM Î CAMPION						
LUPĂTOR ÎN ARENA CRANI								

- Și zici că ai mulți pacienți care și-au depus candidatura?

CALCULE

20	:		+		:		-	7
+		+		+		+		+
	x	4	:		+		-	
:		+		-		+		-
	x		+	5	-		-	
-		-		-		+		-
	x		-		:	2	=	
=		=		=		=		=
9	+		+		-		-	2

Pagină realizată de MIHAI ZGUBEA

ROMÂNIA - FRANȚA 1-3 !

□ „Tricolorii” au nevoie de „sânge proaspăt”.
De unde?!

Pornită ca niciodată sub cele mai bune auspicii, minicampania de pregătire a penultimului meci din preliminariile C.E. avea să se încheie în modul cel mai neplăcut. Desigur, este vorba de faptul că, pentru prima oară după foarte mult timp, selecționerul Anghel Iordănescu i-a avut la dispoziție, cu 5 zile înaintea confruntării cu Franța, pe toți cei 19 jucători convocați (dintre care 10 străneri). Probleme însă au existat, în special datorită stării de sănătate a unor componenți. Astfel, un titular cert, Sabău, nu a putut fi recuperat, iar Hagi, Lăcătuș, Panduru și Gică Popescu au necesitat diverse tratamente. Pe de altă parte, datorită prelungitei sale inactivități, liberoul Belodedici (doar cu 7 zile de antrenamente la noua sa echipă, Villareal, din divizia secundă spaniolă), deși prezent în cantonamentul de la Săftica, a resimțit dureri la un picior și a fost nevoit să renunțe după prima zi. De asemenea, Ilie Dumitrescu, la Tottenham, a jucat, numai în primele trei etape, evoluând în continuare la echipa a doua. Din păcate pentru el, ca și pentru alți jucători valoroși (Mihali, Lupescu), s-a constatat o scădere vizibilă pe parcursul partidei. De altfel, după pauză, I. Dumitrescu și Mihali au cedat locul lui Vlădoiu și Lupu, iar spre final, Hagi lui Panduru. Bineînțeles, nu trebuie uitată nici absența vârfului Florin Răducioiu, care și-a ispășit ultima etapă de suspendare.

Nici în tabăra oaspeților lucrurile nu au stat mai bine, selecționerul

Aimé Jacquet trebuind să renunțe pe rând la portarul Lama, Blanc și Roche, apoi la Ouëdec și Loko, Papin și Cantona, Ginola și Pedros. Numai că ajunși aici trebuie să

Miodrag Belodedici - un libero a cărui lipsă s-a resimțit

facem o comparație între resursele fotbalului din Hexagon și ale celui autohton. În timp ce doi ani la rând Dinamo și Universitatea Craiova nu reușesc să treacă de preliminariile cupelor europene intercluburi, riscând ca în ediția viitoare să avem dreptul de a înscrie o singură reprezentantă în Cupa UEFA, Franța a promovat în turul secund

al respectivei competiții cu 5 echipe (Auxerre, Lyon, Lens, Strasbourg, Bordeaux), având doar o „pierdere” (Monaco), P.S.G. continuă cursa în Cupa Cupelor, iar FC Nantes este prezentă (ca și Steaua) în Liga Campionilor. Totodată, nu putem să nu remarcăm că în 11-le de start al francezilor a figurat un puternic „bloc italian” format din Deschamps (Juventus), Desailly (Milan), Angloma (Torino) și Karembeu (Genoa). Faptul că „il calcio” reprezintă cel mai puternic campionat din lume l-a simțit pe propria-i piele Steaua, căreia Juventus i-a administrat un scor de forfait, deși campioana peninsularilor oscila între bornele unui 0-0 la Cagliari (deținătoarea „lanternei roșii”) și 1-1 pe propriul teren cu Napoli. În acest timp, Steaua, care de-a lungul evoluțiilor sale europene, în 6 partide cu echipe italiene, nu a înscris măcar un gol, zburdă în campionatul intern, lipsit de forță reală și bătuit (suspectat) de aranjamente.

Ca un corolar al celor de mai sus trebuie să menționăm că am ieșit și fonați rău din tripla confruntare româno-franceză. Dacă în ceea ce privește prima reprezentativă, înfrângerea nu ne-a oferit prilejul de a sărbători de pe acum calificarea, șansele noastre rămânând pe mai departe, în schimb la tineret-olimpici, remiza albă (cu o contra-performanță mai greu de crezut: jucătorii noștri nu au expediat nici măcar un balon pe spațiul porții adverse!) ne face să ne gândim la Atlanta ca la un vis (ar trebui să învingem în Slovacia, iar Franța să

Clasamentul grupei 1

1. ROMÂNIA	9	5	3	1	16-	9	18 p.
2. Franța	9	4	5	0	20-	2	17 p.
3. Slovacia	9	4	2	3	14-16	14	p.
4. Polonia	9	3	3	3	14-12	12	p.
5. Israel	9	3	3	3	13-11	12	p.
6. Azerbaidjan	9	0	0	9	2-29	0	p.

Celelalte rezultate din grupă:

Slovacia-Polonia 4-1

Israel-Azerbaidjan 2-0

Următoarele partide (15 noiembrie): Slovacia-România, Franța-Israel, Azerbaidjan-Polonia.

piardă cu Israelul). Dar cel mai dureros lucru este că, în amicalul juniorilor sub 18 ani, oaspeții ne-au învins clar cu 4-1, iar „sângele proaspăt” de care simte nevoie Anghel Iordănescu la nivelul primei reprezentative nu prea știm de unde să-l luăm.

● **Lăcătuș a înscris golul cu numărul 800 pentru prima reprezentativă**
● **Hagi a îmbrăcat tricoul naționalei pentru a 93-a oară** ● **Din decembrie 1993, sub „comanda” lui Aimé Jacquet selecționata Franței este neînvincă: 9 victorii și 7 egaluri, golaveraj 32-6** ● **Ultima înfrângere a „tricolorilor” pe teren propriu într-un meci oficial (0-3 cu Bulgaria): 17 octombrie 1990, perioadă în care s-au înregistrat 11 victorii și un singur egal (golaveraj 38-5).**

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Matthias Sammer

Din München, pentru revista FLACĂRA, Mihai Rusu, redactorul sportiv al postului de radio „Europa liberă”:

După cinci ani...

Evenimentele politice desfășurate în luna octombrie 1989 în ex-RDG au avut implicații dintre cele mai puternice în toate domeniile de activitate ale societății din Estul german. Să amintesc doar cele aproape 900 de miliarde de mărci, dacă nu chiar o mie de miliarde, care au plecat din Vest în Răsărit pentru a dezvolta infrastructura respectivă, un capitol aparte fiind reprezentat de sport și în special de fotbal. Reunirea, căci despre aceasta e vorba, s-a materializat în fotbal mai întâi prin contopirea celor două federații de specialitate, sediul central rămânând în Frankfurt pe Main, de unde s-au transferat circa 8 milioane de mărci pentru crearea unei noi baze materiale atât la nivelul amatorilor cât și al profesioniștilor.

Dintr-un punct de vedere, marii profitori ai unității germane au fost fără discuție fotbalistii, deci jucătorii care au plecat direct spre Occidentul lor, ceea ce a însemnat dintr-o dată un vid colosal, dacă vom lua în con-

siderație că s-a ajuns la situația de a nu mai avea buni componenți. Au rămas antrenorii care, fără material uman sau cu cărți de vizită de data aceasta „nesănătoase” (vezi dosarele STASI), s-au transformat în „oile negre” ale noii societăți sportive, fiind huliți sau pur și simplu îndepărtați din funcții, așa cum s-a întâmplat inițial la Dinamo Berlin și Dresda, marile cluburi ce și-au pierdut identitatea și prezentul sportiv. Paradoxal cu situația de azi, Berti Vogts, selecționerul federal, este de părere că munca de creștere a talentelor în centrele de copii și juniori rămâne superioară din punct de vedere calitativ față de Vest, în ciuda unor condiții departe de etalonul cunoscut, dar pe fondul unui idealism profesional caracteristic Estului, călăt în vremuri dificile.

Așadar, să înțelegem că noua dezvoltare din Germania prezintă aspecte contradictorii în fotbal, ce se manifestă o dată prin mulțumirea jucătorilor, integrați perfect în noul

sistem, și poate nu întâmplător Matthias Sammer, de la Borussia Dortmund, originar din Dresda, a fost ales cel mai valoros fotbalist al anului, față de critica tehnicienilor marginalizați sau discriminați profesional, întrucât aproape că nu există vreun antrenor „de dinclo” care pregătește vreo echipă de fotbal din landurile tradiționale ale republicii. Primul care a ridicat glasul și a criticat noua situație a fost Eduard Geyer, ex-federal până în 1989, care a declarat recent în Kicker că, dacă evenimentele din octombrie 1989 ar fi avut loc în 19 și nu în 5, deci înaintea meciului cu Austria de la Viena din cadrul calificărilor pentru Italia '90, elevii săi ar fi câștigat partida și ar fi primit dreptul de a evolua la Campionatul Mondial, sigur o acțiune ce ar fi ridicat cota lui sau a colegilor de branșă, vizavi de „rivalii” în frunte cu Franz Beckenbauer, de exemplu, sau Berti Vogts.

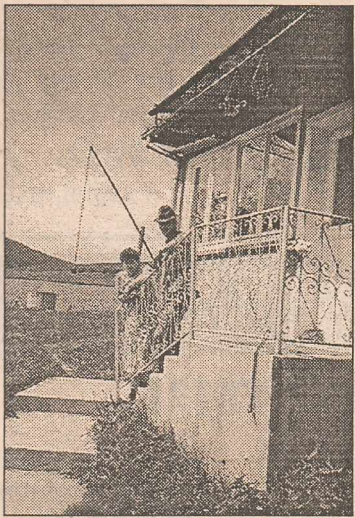
În serile de iarnă, la flacăra palidă a lămpii cu petrol, copiii din satele neelectrificate citesc, pe litere, câte o poveste cu final fericit. Bunicii - care țin întotdeauna cu Făt-Frumos - se minunează de câte pot fi scrise în aste cărți. La vremea lor de-abia dacă-și purtau prin mâini câte o Biblie roasă, în fața căreia se rugau, după cum îi ajuta gândul, că n-au învățat să citească.

În serile de iarnă, la flacăra lumânării - că petrolul e scump și nu se găsește - țăranii din satele neelectrificate spun povești cu primari și partide care au promis lumină electrică. Flacăra de-abia pâlpâie, copiii stau smirnă, povestea asta cu lumina li se pare cam ciudată, cam greu de înțeles. Ei nu au trecut dincolo de satul lor de munte, nu știu cum arată un bec, un televizor sau un frigider.

Scrisori duioase și lichior de mentă

Satul Ofa, așezat la granița dintre județele Harghita și Bacău, are doar 13 case. Din punct de vedere administrativ satul este, culmea, împărțit pe din două: o jumătate aparține comunei Ciuc-Sângeriu din județul Harghita, iar cealaltă jumătate, plus unu, aparține comunei Ghimeș-Făget, din județul Bacău. Și dacă tot au doi stăpâni, oamenii sunt lăsați în voia sorții. Pentru orice problemă sunt trimiși de la o primărie la alta sau dintr-un județ într-altul. Povestea asta fiind veche de când satul, oamenii nici nu se mai obosesc s-o priceapă. Ei trec pe la primărie doar dacă li se mai naște vreun copil sau dacă vor să-și îngroape după lege un mort și au trebuință de certificat de deces. Unii se mai și cunună, ce-i drept, alții spun că n-are sens să treci șapte dealuri pentru o foaie de hârtie.

Țăranii din Ofa n-au avut dureri de cap cu Legea fondului funciar, ei au pământ cât vezi cu ochii. Fiecare familie a moștenit câteva hectare, colectivizarea nu a ajuns până-n coasta munților. Numai că pământul e bun doar de fân și ceva legume. Oricât ar munci, oamenii din Ofa sunt condamnați la sărăcie. Nu tu grâu și porumb, fructele rămân în copaci, verzi și acre, varza de-abia dacă apucă să lege două-trei frunze. Așa că pe-aici se trăiește doar de pe spinarea animalelor. Pășuni sunt, slavă Domnului, cât poți cuprinde. Unii ar zice că de vreme ce curge lapte, e chiar Raiul pe Pământ. Localnicilor, însă, li s-a acrit doar de brânzeturi. La vremea mesei, întrebarea sună cam așa: „În afară de lapte și brânză, mai avem oareșce?”. Dacă-și pot aduna câțiva bani de porumb, țăranii mai cresc un purcel, o găină și asta seamănă deja a lux. Numai că problema cu banii le încurcă mai toate socotelile. Înainte vreme, bărbații lucrau la o exploatare forestieră și aveau un salariu, de, cât să nu moară de foame. Acum s-a trecut la șomaj, în zonă

Țăranii din satul Ofa se socotesc cum vor trece iarna, fără bani și cu pivnițele goale

Reportaj la lumânare, că petrolul e scump

nu mai există nici o variantă de loc de muncă. Și-atunci, de unde bani ca să-ți faci aprovizionarea de iarnă? Unii s-au gândit să crească oi, poate ar fi o afacere, da' n-au cu ce să le cumpere. Ar putea să vândă și ceva lemn, că fiecare familie are două-trei hectare de pădure. S-a rezolvat, nu se poate, vorba pădurarului, doar nu există titlu de proprietate. Așa că, până una alta, țăranii din Ofa chiar nu au din ce să trăiască. Satul Ofa pare un loc unde niciodată nu se

Gheorghe Gabor, de pildă, are 36.000 lei/lună ajutor de șomaj. Ei bine, banii ăștia trebuie să-i întindă la disperare, de la grâu pentru iarnă până la cizme de cauciuc. Băieții nu-l pot ajuta, ei se cheamă că nici șomeri nu pot fi, așa li s-a spus din comună. Dacă pământul ăsta nu s-ar roade în așa amar de sărăcie, oamenii ar munci ca robii și nu s-ar plânge de nimic. Și când colo, n-au decât să cumpere ori să rabde. Întrebați de ce nu vând lapte și brânză, oamenii dau din mâini a pagubă. Până în Comănești, unde este cea mai apropiată piață, sunt 30 km. Vara nu pot merge cu căruța, 4-5 ore, că au de lucru, la fân. Iarna, când ar avea timp, rămân izolați, drumurile sunt blocate de ninsoare și gheață. Pe o asemenea vreme, ferească Domnul să te îmbolnăvești, că nici cu sania nu poți cobori.

Întâmplă nimic. Birtul este singurul element de legătură între casele răsirate cât colo. Pe rafturile roase de vreme nu se găsesc decât ceva băuturi proaste, gen lichior de mentă, rom, țuică de pere. Cum prind câte un leu, bărbații musai să se cinstească. Ei zic ceva legat de faptul că asta le-o fi singura bucurie, până pe lumea aialaltă. Dacă buzunarul e chiar gol, se mai găsește o sticlă prin beci. Și birtul ajunge doar un pretext pentru întâlniri și povești. După una mică, oamenii, altfel mai mult posomorâți, se ینگ la vorbă. Pădărele Sărăcoalea și Toader Goșteanu sunt deja renumiți pentru că „le zic bine”. Asta înseamnă că pun problema electrificării, ticluiesc scrisori duioase către primărie și prefectură, fac cereri să se extindă exploatarea forestieră. Femeile stau de-o parte cu mâna la gură și nu intervin decât cu câte un „Să ne-ajute Cel de sus!”. Ritualul acesta se repetă de zeci de ani. Oamenii n-au obosit, doar că sunt mai bătrâni. Cel mai mare dușman al lor este iarna, când, la lumina lămpii, serile par cumplit de lungi. Satul rămâne rupt de lume, drumurile sunt doar bănuite sub ninsoare, lupii și urșii pândesc grajdurile de animale. Anul trecut, de pildă, au fost omorâte 10 oi și 3 vite. Ce poți face pe întuneric atâta amar de vreme? Femeile mai torc lână și împletesc ciorapi, bărbații fac ceva lemnărie și fumează în draci. Satul pare pustiu și din cauză că aici nu există școală, deci toți copiii sunt împrăștiați pe la rudele din comunele vecine, ca să învețe ceva carte. În asemenea condiții, a învăța să scrii și să citești nu este la îndemâna oricui. Ildiko Gherțoi, mama unei fetițe de 10 ani, spune că drumurile până la Agarsec, la școală, sunt o adevărată pacoste. Ea merge peste dealuri, cam trei-patru ore, cu traistele doldora de mâncare și haine curate. Bărbatul zice că nu are de lucru, la ce i-o fi trebuind copilei școală, în ziua de azi? Ce, nu poate sta acasă fără diplomă de liceu? Femeia dă să zâmbească, un gând îi luminează chipul, știe ea ceva. Fetița e cuminte, învață bine, cu siguranță că o să ajungă într-o școală de oraș. Și dacă are carte, s-o mărta pe-acolo, gata cu Ofa și cu lampa de petrol: „Vă dați seama că eu, la bătrânețe, s-ar putea să stau în casa fetei mele și să mă uit la televizor sau să am un bec în bucătărie? Atunci o să fiu tare fericită, de-abia o să aștept să vină seara. Ziua o să merg la rugăciune. Știți, satul nostru nu are biserică!”

Dau scândură, contra grâu și porumb

Satul Casa de Piatră, din comuna Arieșeni, județul Alba, are doar 16 fumuri (a se citi case). Apoi, 7 morminte, în jurul unei biserițe de lemn. Oamenii intră în biserică o singură dată pe an, când vine un preot din comună și ține o

slujbă lungă și frumoasă, de-ți curg lacrimile fără să vrei. Mai la vale, uite, căsuța de colo e chiar școala. Aici învață 9 copii, cu un învățător găsit cu greu, că așa sunt condițiile. Nu se poate face navetă, învățătorul stă pe la părinții școlarilor. Seara se adună cu toții, la lumina lămpii, desigur, când într-o casă când într-alta. Învățătorul spune o lecție, copiii repetă, părinții se bucură că a ajuns cartea și la ei.

Satul Casa de Piatră nu a fost trecut pe listele colectivizării comuniste, că zona Apusenilor numai de agricultură nu s-a putut ține. Bătrânii își amintesc că cei care umblau prin sate, cu planuri de CAP, au fost și în ograda lor. S-au uitat pe dealuri, s-au minunat de atâta sărăcie de piatră și au zis că așa ceva nu poate intra în colectiv. Țăranilor li s-a spus să-și păstreze pământul, că oricum nu-i bun de nimic. Așa că fiecare familie din sat are cam 1,5 hectare pământ. Loturile, împrăștiate pe dealuri, sunt cultivate cu sfeclă, salată, cartofi și fân, pentru că altceva nu se face în zonă. Solul e pietros, mai tot anul e frig și plouă, în Apuseni iarna se află în drepturile sale din octombrie până în mai. Anul acesta, din motive de rozătoare, nici cartofii nu au dat rod. Rândurile sunt goale, cartofii semănați au intrat pe galerii de șobolani și șoareci de câmp. Așa stând lucrurile,

În biserica din satul Casa de Piatră se ține slujbă o singură dată pe an

țăranii din Casa de Piatră sunt siliți să-și cumpere aproape toate cele necesare traiului, din târg de la Gârda. Aprovizionarea se face greu, că nu sunt bani, pe de o parte, iar drumul e cumplit, preț de 17 km, pe spinarea muntelui, pe de altă parte. Țăranii din Casa de Piatră spun, nu fără o oarecare jenă, că viața lor e mult mai grea decât pe vremea lui Ceaușescu. Atunci măcar prețurile erau mici, se puteau apropia și ei de magazinul din comună. În plus, mai luau un ban și pe lapte, brânză și ouă, că era un centru de colectare în Arieșeni. Prețurile de acum sunt enorme, laptele nu-l mai ia nimeni, locuri de muncă nu se găsesc. Și-atunci, din ce să trăiască, ei nu pot scoate bani din piatra muntelui. Bărbații mai fac lemnărie și ciubere, dar s-au dus vremurile cu vânzare bună. Ciuberele, coborâte pe cai până-n Banat sau Bihor, nu se dau cu mai mult de 5.000 lei bucata. Or, asta înseamnă că nu-i plătit nici drumul, dar decum lemnul și lucrul. Lazea Rovim, primarul comunei Arieșeni, le-a promis oamenilor că încearcă să găsească o soluție de locuri de muncă, prin exploatarea forestieră Câmpeni. Deocamdată, însă, nu au nici o veste. Chiar dacă muncesc pe rupte, oamenii nu pot câștiga mai mult de 30.000 lei/lună. Salariile sunt funcție de plan și conducerea Exploatarei a făcut așa de bine că a pus niște norme imposibile de realizat. Că gândul că iarna e ca și venită, oamenii își fac cruce și se roagă să nu fie ninsoare mare și ger de crăpat pietrele. Numai că, din păcate, cam așa se întâmplă în fiecare an. Oamenii susțin că viața lor, cu atâtea necazuri, nu-i poate înmuia pe mai-marii județului și ai țării. Au făcut zeci de cereri de electrificare, au tot scris să li se dea titlu de proprietate pe pădure, ca s-o poată valorifica, doar cât să-și țină zilele, nu mai mult. Ar face ceva scândură și ar duce-o în Banat și Oltenia, contra grâu și porumb. Oare țăranii din Casa de Piatră chiar să nu aibă dreptul la o simplă bucată de pâine?

LILIANA PETRUȘ ■

Ultima oră:

Generalul Iordănescu s-a cerut în retragere!